

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 123

I Legislatura

Any 1983 (primer període)

Presidència
del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 61

Tercera reunió,
tinguda dimecres 2 de març de 1983

SUMARI

El M. H. Sr. President reprèn la sessió, suspesa dijous, dia 24 de febrer, a un quart i tres minuts d'onze del matí.

*Intervé la Diputada I. Sra. Mata, del G. Socialista, per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals** (p. 3732). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 3733). Li replica la Diputada I. Sra. Mata (p. 3735).*

*El Diputat I. Sr. Planellas, del G. p. del PSUC, formula la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre els terminis per a la sol·licitud de subvencions pels ajuntaments** (p. 3735). Li respon l'H. Sr. Conseller Adjunt a la Presidència (p. 3736). Replica el Diputat I. Sr. Planellas (p. 3736). Respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 3737).*

*El M. H. Sr. President comunica una **modificació de l'ordre del dia**, consistent en l'addició de dues **interpel·lacions** i la **Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal** (p. 3738).*

*Intervé el Diputat I. Sr. Cigarrán, del G. Socialista, per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre quins criteris de prioritat té per a l'actuació en subsectors industrials** (p. 3738). Li respon l'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia (p. 3739). El Diputat I. Sr. Cigarrán replica (p. 3741). Respon l'H. Sr. Conseller (p. 3742).*

*El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, pren la paraula per formular la **Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures a curt termini proposades en el Llibre Blanc de l'Energia a Catalunya** (p. 3743).*

*L'H. Sr. Conseller d'Indústria i Energia planteja una qüestió d'ordre (p. 3744), i el M. H. Sr. President li respon (p. 3744). Tot seguit l'H. Sr. Conseller respon la **interpel·lació** formulada pel Diputat I. Sr. Lucchetti (p. 3744). Li replica el Diputat I. Sr. Lucchetti (p. 3746).*

*Es passa al punt següent de l'ordre del dia : la **Presa en consideració de la Proposta de Proposició de Llei que autoritza el Govern a***

atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal. L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura al criteri del Govern (p. 3746). Se'n fa la votació, i la **Proposta** és aprovada per unanimitat dels presents (p. 3747).

Intervé el Diputat H. Sr. Armet, del G. Socialista, per defensar la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació del càrrec d'Assessor de la Presidència per a Assumptes Econòmics** (p. 3747).

El Diputat I. Sr. Lucchetti, del G. p. del PSUC, hi presenta una esmena (p. 3749).

Prenen la paraula, per fixar la posició de llurs Grups respectius sobre aquesta **Moció**, els Diputats I. Srs. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3749), i Subirà i Claus, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3750).

L'H. Sr. Armet intervé per indicar la posició del seu Grup sobre l'esmena presentada a la **Moció** (p. 3752).

S'esdevé un diàleg per una qüestió d'ordre entre el Diputat H. Sr. Armet i el M. H. Sr. President (p. 3752). El Diputat H. Sr. Armet continua la seva intervenció (p. 3752).

Es passa a la votació de la **Moció** socialista, amb l'esmena incorporada, que és rebutjada per 43 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 3753).

El punt següent de l'ordre del dia és la **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria de casinos, jocs i apostes**, que defensa el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana (p. 3753).

Hi presenta esmenes el Diputat I. Sr. Valentín-Fernández, del G. p. del PSUC (p. 3753).

Intervenien, per indicar la posició dels seus Grups, els Diputats I. Srs. Jou, del G. Socialista (p. 3754), i Martí, del G. p. de Convergència i Unió (p. 3754).

El Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, pren la paraula per fixar la posició del seu Grup sobre les esmenes presentades a aquesta **Moció** (p. 3754).

Es voten els **punts 1, 2 i 3** de la **Moció**, que són aprovats per unanimitat (p. 3755), i el **punt 4**, que també és aprovat, per 59 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions (p. 3755).

El darrer punt de l'ordre del dia és **Preguntes amb resposta oral**. El Diputat I. Sr. Oliart, del G. Socialista, formula la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre el centre de menors de Vallvidrera** (p. 3755). Li respon l'H. Sr. Conseller de Justícia (p. 3756). El Diputat I. Sr. Oliart replica (p. 3757). Respon de nou l'H. Sr. Conseller (p. 3757).

El M. H. Sr. President comunica que la **Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la Moció 22/I del Parlament de Catalunya, relativa a la crisi del sector de la motocicleta**, ha estat retirada (p. 3758).

Intervé el Diputat no adscrit I. Sr. Besa per formular la **Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació sobre si la Generalitat pensa prendre alguna mesura de tipus legislatiu, administratiu o de control pel que fa a les formes de contractació previstes per la llei** (p. 3758). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3759). El Diputat I. Sr. Besa repregunta (p. 3759). Li respon l'H. Sr. Conseller (p. 3760).

El Diputat I. Sr. Frutos, del G. p. del PSUC, formula la **Pregunta al Consell Executiu sobre el frau empresarial a la Seguretat Social** (p. 3760). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 3760).

Intervé el Diputat I. Sr. Alay, del G. p. d'Esquerra Republicana, per formular la darrera de les preguntes, la **Pregunta al Consell Executiu sobre els seients reservats a les autoritats en les sales de cinema** (p. 3761). Li respon l'H. Sr. Conseller de Governació (p. 3762). El Diputat I. Sr. Alay li replica (p. 3762).

El M. H. Sr. President informa sobre el termini d'esmenes per a la **Proposta de proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal** (p. 3762).

S'aixeca la sessió quan manca un minut per a les dues del migdia.

Es reprèn la sessió, suspesa el dijous dia 24 de febrer, a un quart i tres minuts d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, I. Sra. Ferrer i Casals, del Vice-president Segon, I. Sr. Molas, del Secretari Primer, I. Sr. Camp i Batalla, del Secretari Segon, I. Sr. Lorda, i del Secretari Tercer, I. Sr. Manuel-Rimbau. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Bayona. Al banc del Govern seuen el M. H. Sr. President de la Generalitat i els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball i de Justícia.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió. Continuem amb els punts pendents de l'ordre del dia. El primer és la

interpellació al Consell Executiu sobre l'homologació dels equips psicopedagògics municipals, presentada per les Diputades senyores Marta Mata i Rosa Barenys, del Grup Socialista.

Per a exposar la interpellació té la paraula la Diputada senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, certament la interpellació que presento ara es refereix als criteris d'homologació dels equips psicopedagògics municipals amb els equips multiprofessionals d'assessorament psicopedagògic de la Generalitat. Aquests criteris estan especificats en un full del Servei d'Educació Especial de la Direcció General d'Ensenyament Primari del Departament d'Ensenyament.

Podria semblar un tema massa sectorial i massa especialitzat com per presentar-lo en aquesta Cambra, però els equips psicopedagògics municipals són importants; per als municipis on han nascut i on els mantenen són quelcom

molt important, i en conjunt per a Catalunya són un primer model, un model autòcton i variat, d'afrontar i de resoldre un problema molt general i greu, que és el de la marginació dels nens i adolescents amb problemes de tot tipus. Segurament em caldrà fer una mica d'història, forçosament curta, perquè els equips psicopedagògics municipals neixen els primers setanta, i neixen al cinturó industrial de Barcelona, a poblacions no massa grans, entre 25 000 i 100 000 habitants —em penso que els noms són prou significatius: Badalona, Cornellà, Granollers, Sant Cugat del Vallès, Sant Boi de Llobregat, Igualada, Molins de Rei, Santa Coloma de Gramenet, Sant Joan Despí, Ripoll, Esplugues de Llobregat, Montgat, Ripollet, Ciutat Badia, Rubí. Són poblacions abassegades per la problemàtica de la immigració dels anys seixanta, per un ensenyament pobríssim, per dèficits sanitaris, i les seqüeles encara es pateixen.

Els equips o serveis psicopedagògics municipals no van ser creats en aquells primers setanta a partir d'una planificació que tingués en compte una anàlisi de la realitat, l'aprofitament dels recursos, una reflexió, ni tan sols una coordinació dels equips amb altres serveis ciutadans. Els equips municipals van néixer a partir d'una petició puntual i urgent de les escoles estatals en situació de major conflictivitat, amb menys recursos i amb molta consciència social i col·lectiva. La problemàtica era variada, les solucions van ser variades també, i els equips psicopedagògics municipals eren diferents pel que fa a composició, a funcionament, a tècniques, a localització. Però aquests equips es van anar coneixent, col·laborant, evolucionant en la línia del treball en equip, i van definir, pràcticament, dos models, un que era el dels centres o serveis mèdico-pedagògics, amb un conjunt d'especialistes que treballaven en local propi, o treballen en local propi, i amb el metge com a cap, i el dels equips psicopedagògics, que treballen dins de les escoles, i encara amb dos submodels, el model clínic, dirigit preferentment a la solució dels problemes individuals, i el model institucional, dirigit preferentment a l'adequació al nen del conjunt d'institucions que el volten, no només l'escola, sinó també la família, el barri, en combinació amb l'ajuntament. El treball preventiu, doncs, abans de l'escola i en els primers moments de l'escola, el treball d'orientació professional a la sortida de l'escola són bàsics i les dificultats continuen essent òbvies.

I amb tot això l'actual Departament d'Ensenyament comença a definir una política i a realitzar-la en el camp de l'educació especial, a partir dels anomenats equips multiprofessionals d'assessorament psicopedagògic, que treballen, de fet, a les aules especials d'ensenyament general bàsic. No és objecte d'aquesta interpellació criticar-los, ni a ells ni l'orientació que revelen, però encara sí que cal recordar que en aquests moments que ens han tocat viure de definició de noves polítiques, damunt d'una realitat com la nostra, tant o més important que una orientació política és l'estil de realitzar-la i la voluntat i capacitat de connectar-la amb la realitat i la problemàtica i les solucions preexistents. En el cas que ens ocupa les solucions preexistents són els equips psicopedagògics municipals, i la pregunta que ens fem és: s'han tingut en compte? I la veritat és que no ho sabem veure, perquè els criteris d'homologació objecte d'aquesta interpellació no aclareixen, sinó que més aviat enfosqueixen el panorama.

Nosaltres entenem per positiva la proposta d'homologació, encara que tardana, com a primer pas, i massa a *parte post*, per a ajustar una nova política a una realitat preexistent, però voldríem veure aquests criteris, que són set, un per un. Es diu, en primer lloc, «que siguin multidisciplinaris, els equips, per a homologar-los», això és correcte, però llavors s'afegeix, i molt taxativament, «han de ser compostos per pedagogs, psicòlegs, assistents socials i metges». Calia que fos tan taxatiu això? Calen tots en tots els equips? Calen metges, per exemple, a les escoles? Quant al règim laboral, cal que els seus membres tinguin un contracte. Això ens sembla molt correcte.

El tercer punt és: cal que confeccionin un pla de treball que sigui aprovat pel Servei d'Educació Especial? La veritat és que tots tenen pla de treball, però, és que ha de ser aprovat pel Servei d'Educació Especial de la Generalitat solament? És que no hi ha d'intervenir el mateix equip que l'ha fet en l'explicació i, per tant, també, en l'aprovació? «Cal —es diu— que hi hagi un conveni de l'ajuntament o entitat que no hipotequi la futura assumpció dels equips». Què vol dir això de la «futura assumpció dels equips»? Per part de qui? «Ha d'obtenir una clàusula de deshomologació». Què vol dir «deshomologació»? Es parla també de la coordinació dels equips municipals amb els equips de la Generalitat. Això ens sembla correcte, però, on es fa aquesta coordinació? Anant els equips de la Generalitat al municipi, anant els equips del municipi només a la Generalitat?

Es demana en el punt 6 un informe de la Inspecció d'Ensenyament de zona. La veritat és que un informe de la Inspecció d'Ensenyament, tan forçosament especialitzada en ensenyament, sobre una cosa tan multidisciplinària com són els equips municipals, ens sembla que és poc, jugar-ho tot en l'informe d'inspecció de zona ens sembla excessiu.

L'últim punt és que hi hagi un acord —això ens sembla correcte— del Consistori, que es comuniqui la petició formal d'homologació —la veritat, sí, creiem que és correcte—, però hauríem pensat que era molt millor que abans s'hagués fet el contacte.

De fet, aquestes són les nostres angúnies; les he especificades punt per punt. La nostra interpellació vol posar de manifest, doncs, aquest dubte que tenim, amb l'esperança que la resposta del senyor Conseller obri les perspectives, no solament a una correcta homologació, sinó a una veritable presa en consideració del Consell Executiu de tot el treball fet pels equips psicopedagògics municipals en la solució dels problemes dels infants i adolescents en les zones socialment més mancades de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Ensenyament.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, amb molt de gust correspondré a la interpellació de la Diputada senyora Marta Mata. Abans que res jo voldria també deixar ben clar la importància dels treballs d'aquests equips psicopedagògics que havien fet els ajuntaments en els anys anteriors, realitzant una tasca de substitució i d'acompliment de les necessitats que hi havia. La senyora Diputada ha dit fins a quin punt aquests equips van fer una tasca, fins a quin punt aquests equips van néixer d'unes necessitats i fins a quin punt no hi havia alesh-

ores una vertadera planificació. Em sembla que ha estat aclaridor el que ella ha dit dels diversos models, dels diversos serveis que prestaven aquests equips, la qual cosa, d'alguna manera, jo crec que confirma la necessitat d'establir criteris uniformes pel Departament d'Ensenyament.

També voldria dir que la nostra voluntat no és pas la de dificultar aquesta homologació, sinó que, en tot cas, el nostre desig, com després exposaré amb més precisió, és el d'afavorir-la, tot respectant la voluntat d'homologació d'aquests equips o d'aquests ajuntaments.

Jo voldria deixar clar que la Direcció General d'Ensenyament Primari no va emetre, com s'hi referia la nota, el setembre passat als equips sociopedagògics municipals cap escrit en què s'establissin criteris per a la seva homologació dins dels altres equips multidisciplinaris d'assessorament psicopedagògic de la Generalitat. El que va fer va ser subministrar-la per escrit a qualsevol equip o a qualsevol institució que la va demanar, és a dir, no va ser un lliurament totalment formal, sinó que es va subministrar als equips que expressaven la seva voluntat de ser homologats. I això es va fer per escrit i amb els punts que després comentaré.

Els motius pels quals s'han establert aquests criteris per a la possible homologació, no únicament dels equips psicopedagògics municipals, sinó també per a tots aquells altres equips que existien, dependents d'entitats públiques o privades, es basen en les següents consideracions: la circular abans esmentada, en la qual s'estableixen criteris d'actuació a l'educació especial, considera com un dels punts principals de principis bàsics la sectorització de serveis, fent-se ressò del Plan Nacional de Educación Especial i del contingut de la Llei 13/1982, del 7 d'abril, d'integració social dels minusvàlids, publicada al *Butlletí Oficial de l'Estat* el dia 30 d'abril de 1982.

Aquest principi de política educativa ha comportat, per part del Departament d'Ensenyament, en primer lloc, l'assumpció dels equips creats per l'Institut Nacional d'Educació Especial del Ministeri i que foren transferits. Jo voldria recordar que, abans que es produïssin les transferències, a instàncies aleshores dels Departaments d'Ensenyament i de Cultura de la Generalitat, es varen crear els primers equips de titularitat de l'Estat espanyol, aleshores, i varen ser precisament a instàncies de la Generalitat. I, posteriorment, es van assumir els traspassos d'aquests equips.

La segona cosa és la progressiva creació de nous equips, d'acord amb les disponibilitats creditícies, i la tercera era l'homologació d'equips psicopedagògics dependents d'entitats públiques o privades, amb un doble propòsit, com és lògic, que era aprofitar els recursos existents i reconèixer i potenciar la tasca realitzada per aquests equips en aquells aspectes sobre els quals el Departament d'Ensenyament és competent.

Jo crec que aquestes tres coses coincideixen amb el que, en definitiva, remarca l'esperit de la interpellació.

El procés d'homologació, ateses les nombroses sol·licituds, va fer necessari dictar uns criteris que assegurassin unes condicions mínimes per a tothom i una objectivitat en la valoració. No eren únicament aquests equips municipals, sinó que van ser molts equips creats per altres entitats, algunes públiques, però moltes de privades, que existien i actuaven i actuen dins de Catalunya. Aquest programa d'homologació, amb els corresponents criteris, ha estat objecte, recentment, d'una Ordre

que jo després els llegiré, i que probablement, si bé concreta, també obre el criteri a què abans em referia. De tota manera, els criteris vigents fins a l'Ordre eren els que vam exposar per escrit, i que continuen essent la base de la nostra actuació, de l'actuació del Departament. D'aquests criteris, ens fixarem primer en els de caire tècnic i, després, en els laborals administratius.

Pel que fa als criteris d'ordre tècnic, són els mateixos que regeixen per als equips psicopedagògics del Departament d'Ensenyament. És la multidisciplinarietat, la confecció d'un pla de treball anual que ha de ser aprovat, seguit i avaluat pels òrgans competents del Departament, i és la participació en el grup de coordinació i seguiment dels equips d'assessorament psicopedagògic del Departament. És a dir, aquests equips, per la seva pròpia naturalesa, requereixen aquesta multidisciplinarietat, requereixen actuar amb un pla de treball que sigui un pla aprovat pels serveis del Departament, de tal manera que hi hagi una unitat de criteri, i també requereixen una participació en el grup de coordinació.

Pel que fa als criteris administratius, el conveni és exigit per la necessitat que la col·laboració voluntària entre el Departament d'Ensenyament i l'entitat corresponent quedi formalment establerta, tant pel que fa als criteris d'ordre tècnic abans esmentats, com pel que fa a les distintes incidències administratives: local, material, etcètera.

Hi ha la conveniència que l'horari dels professionals coincideixi amb l'horari escolar, exigida perquè el treball de l'equip s'ha de desenvolupar bàsicament a l'escola. Alguns d'aquests equips actuaven amb horaris diferents a l'escolar, i ja es veu que, en aquest cas, no era...

I, finalment, cal deixar constància expressa que el Departament d'Ensenyament no ha de comprometre's a finançar l'equip que s'homologa, i que els professionals que hi treballen depenen laboralment i econòmicament de la seva respectiva entitat.

Finalment, cal també remarcar que l'homologació pretén facilitar i potenciar la tasca de l'equip, sense intentar, en cap moment, que perdi la pròpia entitat i autonomia.

Quant als criteris per a l'homologació dels equips municipals, d'acord amb la circular que estableix criteris d'actuació en el camp de l'educació especial de la Secretaria General Tècnica, del 4 de setembre, en els llocs on no hi hagi equips multiprofessionals d'assessorament psicopedagògic es podran homologar altres equips psicopedagògics, sempre que es donin els següents requisits: que siguin multidisciplinars —a això em referia abans. L'Ordre diu: «Composició multidisciplinar, format per professionals de diferents disciplines, bàsicament pedagogia, psicologia, treball social i medicina.» Em fa l'efecte que aquesta expressió, d'alguna manera, flexibiliza que, en algun cas, no hi hagi... Per a nosaltres sí que convenia que la nota escrita que donéssim servís per a orientació de qualsevol equip, ja fos municipal o fos d'una altra entitat.

Quant al règim laboral, cal que els seus membres tinguin un contracte legal amb l'ajuntament o entitat corresponent. I nosaltres dèiem en l'Ordre: «El règim laboral dels professionals clarament definit dins de la legislació vigent.» I deia: «Dedicació horària mínima de cada professional de divuit hores setmanals en horari escolar.» És a dir, és la concreció de l'horari, de les hores i dins l'horari escolar.

«Que s'hagi confeccionat el pla de treball amb expressa constància d'objectius, d'horaris, etcètera, aprovat pel Servei d'Educació Especial.» A mi em sembla que és molt important que aquest pla de treball sigui una cosa concreta quant als objectius i als horaris.

«Que el conveni amb l'ajuntament o entitat corresponent no hipotequi la futura assumpció dels equips. Ha de contenir una clàusula de deshomologació.» En això, nosaltres, en l'Ordre, no hi insistim, però sí que ho dèiem en el moment que nosaltres enviàvem aquesta nota escrita als equips. Nosaltres pensem que el futur d'aquests equips és, probablement, una integració i una unitat de criteri, i, per tant, jo crec que molts d'aquests equips estan fent tasques subsidiàries. Arribarà un moment que em fa l'efecte que l'esquema permetrà la progressiva homologació d'aquests equips, no forçada, però sí que em fa l'efecte que voluntària, i, aleshores, és convenient que, en els convenis, s'estableixi aquesta possibilitat.

Jo vull recordar que hi ha entitats privades que presenten com a objectiu prioritari deixar ben clar i ben palès que no hi haurà cap possibilitat d'homologació, o d'incorporació.

«Que es garanteixi una coordinació, a fi que la línia tècnica s'inscriui dins els criteris que la circular estableix per als equips multiprofessionals d'assessorament psicopedagògic.» Això comporta la participació en les reunions de coordinació i seguiment dels equips multiprofessionals d'assessorament psicopedagògic en llur vessant tècnica. Aquí, en l'Ordre, ja es diu que això es fa en el marc del que ha de ser i és el Servei d'Educació Especial de la Direcció General d'Ensenyament Primari, del servei que s'ocupa d'aquestes qüestions. Per tant, vol dir que aquesta coordinació s'ha de fer en el marc d'un servei administratiu, i aquest marc existeix, i és el Servei d'Educació Especial.

Nosaltres diem «que hi hagi un informe de la inspecció de zona sobre la conveniència de dotar la zona amb aquest nou servei, i de la qualitat de la pràctica professional dels membres de l'equip en relació amb els infants, l'escola i la família. En el cas que no en tinguin coneixement directe, així ho farà constar.» Això és important, nosaltres pensem que a l'escola ha d'haver-hi una necessària coordinació, que la inspecció ha de poder informar, però també ha de quedar clar en l'Ordre que la inspecció ho trametrà a la Direcció General d'Ensenyament Primari, junt amb un informe de l'inspector de zona corresponent per a la seva aprovació. És a dir, no és la inspecció la que aprova, sinó que, en tot cas, és la Direcció General la que aprova. Però aquest informe de la inspecció és un informe complementari, és un informe necessari, que nosaltres pensem que hi ha de ser i que collabora a la bona marxa del funcionament escolar.

I «que hi hagi un acord del ple del consistori o de la junta del patronat de la entitat, segons correspongui, i que així es comuniqui amb la petició formal d'homologació que s'ha d'adreçar a la Direcció General d'Ensenyament Primari.» «Estudiats els punts anteriors, i d'acord amb les necessitats del sector corresponent, la Direcció General resoldrà l'homologació de l'equip psicopedagògic, el qual, a partir de la seva homologació, tindrà les mateixes funcions que els equips multiprofessionals d'assessorament del Departament d'Ensenyament, segons aquesta esmentada circular.» Jo crec que aquesta Ordre, que jo havia signat el 28 de gener i que va aparèixer

el 23 de febrer, d'alguna manera, completa i aclareix alguns dels punts que havia sotmès la senyora Diputada.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : La senyora Diputada desitja replicar? *(Pausa.)* Té la paraula la senyora Marta Mata.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, només és per a agrair la resposta del senyor Conseller, però per a dir que no ens ha satisfet del tot perquè no ens ha explicat com s'homologarà o com es tindrà en compte, dins d'aquesta homologació, allò que considerem que és la millor característica dels equips psicopedagògics municipals, adequats a cada situació complexa. És a dir, dos aspectes : un, és la prevenció social, que està esmentada en el full del seu Departament, però immediatament després de posar els equips sota la tutela de la inspecció tècnica d'ensenyament, l'especialitat de la qual no és pas la prevenció social. Després hi ha un altre aspecte, que és la detecció precoç. Tots els criteris d'homologació versen sobre el treball durant el període obligatori de l'ensenyament. La detecció precoç no pot fer-se en el període obligatori només, sinó abans, la qual cosa vol dir precisament això, que es detecti abans que no siguin massa patents les dificultats dels nens.

Bé, no veiem acollida tampoc la problemàtica de l'orientació professional i, en conjunt, no ens ha aclarit com es tindria en compte el treball municipal social, ni com se l'ajudarà amb aquesta homologació.

Aleshores, nosaltres anunciem que presentarem una moció centrada específicament en aquests criteris d'homologació, en l'ens que nosaltres creiem que els hauria de proposar i vetllar, no només la inspecció tècnica o el Departament, i en els avantatges que no sols als membres professionals dels equips, sinó a tota la professió escolar en general, haurien de reportar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller desitja intervenir novament? *(Pausa.)* Molt bé.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els terminis per a la sol·licitud de subvencions pels ajuntaments

Aleshores, passem al punt següent de l'ordre del dia que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre els terminis per a la sol·licitud de subvencions als ajuntaments. Aquesta interpel·lació ha estat presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat, i formularà la interpel·lació el Diputat senyor Lucchetti... Ah, Planellas, senyor Planellas.

El Sr. PLANELLAS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument intentaré centrar l'objecte d'aquesta interpel·lació. En el *Diari Oficial de la Generalitat* número 295, del 19 de gener de 1983, va sortir publicada una Ordre per la qual s'aprovaven les normes de sol·licitud i concessió de subvencions a ajuntaments per a immobles destinats a activitats juvenils que regiran durant l'exercici de 1983. En aquesta Ordre, fonamentalment, es deien dues coses : la primera era que es prorrogaven les normes que havien regit durant l'exercici del 1982, i, a l'article tercer, es deia que la presentació de sol·licituds als serveis territorials de la Direcció General de Joventut pels ajuntaments havia de fer-se..., que el seu termini

finia el 30 d'abril.

Atès que ens trobem en un any de renovació en les corporacions locals, mitjançant eleccions que, previsiblement, tindran lloc entre els mesos d'abril i maig, resulta, si més no, sorprenent que aquesta Ordre fixi el dia 30 d'abril com a termini per a la sol·licitud de subvencions per part dels ajuntaments. Com les senyores i els senyors Diputats coneixeran, en la majoria de municipis els pressupostos del 1983 encara no s'han aprovat, i això és degut, fonamentalment, a dos motius: en primer lloc, perquè la Llei de Pressupostos de l'Estat encara no ha estat aprovada, fruit del canvi de govern, i això fa que les corporacions locals no coneguin amb precisió i exactitud quins seran molts dels seus ingressos.

D'altra banda, també hi ha un motiu polític, que els ajuntaments han preferit que siguin els nous ajuntaments que surtin després de les eleccions els qui aprovin els seus pressupostos i els seus plans d'inversió.

Tot això ha fet, d'acord amb la Llei 40/81, del 28 d'octubre, que si un pressupost no s'aprova el dia abans que acabi el seu exercici econòmic es considera prorrogat el de l'exercici anterior. Això fa que ens trobem en una situació generalitzada, que els ajuntaments estan treballant amb els pressupostos prorrogats de l'any 1982, i esperen que siguin els nous ajuntaments, sorgits de les eleccions municipals, qui aprovin els pressupostos del 83 i, amb ells, els seus plans d'inversions.

Aleshores, a nosaltres ens resulta sorprenent el fet que la Generalitat no hagi tingut en compte això per a unes subvencions que tenen dues característiques: la primera és que són de caràcter anual, i la segona és que són subvencions no per a activitats, sinó per a immobles.

A nosaltres ens semblaria molt més lògic que no s'hagués fixat un termini tan breu, el del 30 d'abril, quan encara no s'hauran aprovat aquests nous pressupostos ni hauran entrat els nous ajuntaments, sinó que s'hagués fet un termini molt més llarg.

És en aquest sentit que hem presentat la interpellació, preguntant quins són els motius que han portat el Consell Executiu a fixar aquest termini tan breu per a demanar les subvencions als ajuntaments, i també voldríem conèixer si aquesta Ordre constitueix un cas aïllat o respon a un criteri general del Consell Executiu de fer coincidir els terminis de sol·licitud de subvencions als ajuntaments amb els períodes d'eleccions municipals.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a la rèplica a la resposta del Consell Executiu té la paraula l'Honorable senyor Conseller Adjunt a la Presidència.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA: Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres d'aquesta Cambra, amb la meua intervenció espero satisfer la curiositat normal i natural de l'Il·lustre Diputat interpellant, en el sentit d'explicar-li per què s'ha cregut convenient d'actuar, en aquesta qüestió, de la forma com s'ha actuat.

En el Pressupost del 1982 va ser la primera vegada que es contemplava la partida econòmica corresponent per a concedir subvencions per a immobles municipals destinats a activitats juvenils. En conseqüència, poc després d'ésser aprovat el pressupost esmentat, en concret en el *Diari Oficial de la Generalitat* del 20 d'agost, era publicada l'Ordre que aprovava la

normativa corresponent.

Tenint en compte que ja ens trobàvem ben entrats en el segon semestre i que calia deixar el màxim de temps possible perquè, un cop concedides les subvencions, cada ajuntament pogués procedir a l'execució de les obres o a les adquisicions corresponents, i a la consegüent presentació de la documentació de justificació necessària, es va fixar el dia 15 d'octubre com a fi del termini de presentació de les sol·licituds. Evidentment, per a unes subvencions que es concedeixen anualment era una data massa tardana, però no podia ser d'altra manera, perquè, tot i amb això, representava un termini massa curt, del 21 d'agost al 15 d'octubre, per a elaborar i presentar la documentació exigida per a sol·licitar les subvencions.

Era, doncs, evident que en la mesura del possible l'any següent s'havia d'esmenar aquest aspecte. Aquesta convicció va quedar reforçada per la dels mateixos ajuntaments: tots tenien clar, i així ens ho han expressat molts d'aquells amb els quals s'ha parlat amb motiu de les subvencions de l'any passat, que aquest any la situació es podia i s'havia de normalitzar, és a dir, la convocatòria s'havia de publicar a començaments d'any; calia un termini prudencial per a assabentar-se de la normativa; discutir, avaluar i decidir la conveniència de sol·licitar la subvenció; era necessari comptar, després de la concessió, amb temps suficient per a realitzar els projectes, presentar els justificants i rebre la subvenció, a poder ser abans del final de l'any natural o, si més no, abans de tancar l'exercici econòmic del 1983.

Per això es va convocar el 10 de gener —al *Diari Oficial de la Generalitat* del 19 de gener— aquest concurs. La possibilitat contemplada en el punt 7 de les normes, de poder sol·licitar subvenció per a fases o aspectes determinats d'una mateixa obra, encara reforçava més la necessitat de no deixar buits entremig d'un any i de l'altre.

Un principi de bon govern del país, i el convenciment que potser llevat d'alguns aspectes, la convocatòria d'unes eleccions no ha d'alterar ni alentir, ni molt menys paralitzar el normal funcionament de l'Administració, sigui del nivell que sigui, són referències teòriques que han de guiar sempre els propòsits i el capteniment de qualsevol òrgan de govern. En aquest cas, doncs, en cap moment, ni per la Direcció General de Joventut del Departament de la Presidència, ni pel Consell Executiu, no s'ha pensat en la possible coincidència d'aquell termini amb el període d'eleccions municipals, ni que això hagués de representar un entrebanc per a la bona marxa dels ajuntaments, o una hipoteca negativa per als nous equips municipals, o un descrèdit per als equips cessants. No hi ha hagut, doncs, cap raó de causalitat per fer que el termini per a les sol·licituds de subvencions pels ajuntaments coincideixi amb el període d'eleccions municipals. En tot cas, es donarà una raó de casualitat, si s'acompleix la coincidència que el text de la interpellació dona per un fet, i que el 10 de gener era molt lluny de poder ésser previst cap data concreta ni aproximada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica té la paraula el Diputat senyor Planellas.

El Sr. PLANELLAS: Gràcies, senyor President. Jo diria que la normalització del país en tots els seus aspectes i el bon govern han de fer preveure, Honorable senyor Conseller, que

fets com la coincidència no són de casualitat o que no s'hi ha pensat, sinó que ja es coneixia quin era el període de duració del mandat d'aquests ajuntaments i també es coneixia en quina etapa coincidirien les eleccions municipals. Nogensmenys la mateixa coalició de l'Honorable senyor Conseller ja havia presentat, per exemple, el seu candidat a l'alcaldia de Barcelona, la qual cosa vol dir que per aquelles mateixes dates ja es coneixia que tindrien lloc les eleccions municipals. Per tant, el fet que no s'hi ha pensat, a mi em sembla que és una greu imprevisió que caldria tenir en compte i que, en tot cas, jo crec que s'hauria d'esmenar, no tant com semblava deduir-se —o com m'ha semblat entendre— de la resposta de l'Honorable senyor Conseller, que, malgrat aquestes coincidències, es pensa continuar mantenint aquestes dates.

I jo crec, replant el clau d'unes afirmacions de l'Honorable senyor Conseller, que el que proposa aquest Diputat de donar uns marges de temps molt més amplis, no és intentar modificar una pràctica diferent a la que s'ha portat fins ara, perquè veiem, per exemple, com va funcionar la distribució d'aquestes subvencions l'any passat, i veurem que la publicació d'aquestes normes es va fer el 30 de juliol, que van sortir publicades el 20 d'agost, que no es van atorgar fins al novembre, i que no s'han fet públiques globalment fins que aquest Diputat que els parla ha presentat una pregunta en aquest Parlament, que li ha estat resposta, i hem pogut conèixer quin ha estat el conjunt de la llista d'aquestes subvencions. Doncs, aleshores, la meua pregunta seria : Per què si en un any on no hi ha eleccions el temps de distribució d'aquestes subvencions és l'agost, el novembre, i es publiquen pel gener, precisament un any on hi ha eleccions aquestes dates veiem que es fan córrer i es formulen uns terminis extremadament breus, que, a parer del nostre Grup, no corresponen o no s'adapten a la realitat.

La normalització no és una normalització en abstracte, és una normalització sobre aquest país. Aleshores, hem de tenir en compte els esdeveniments que hi succeeixen, perquè, si més no, podríem donar lloc a certes interpretacions com podia ser, doncs, que la voluntat sigui que es presentin poques sol·licituds, perquè, de fet, la quantitat a distribuir és extremadament magra, únicament de 25 000 000 de pessetes, però em sembla que invocant aquest bon govern que ha dit el senyor Conseller, jo crec que s'hauria de revisar amb uns criteris amplis i que no es pogués pensar que la voluntat de la Generalitat és de no col·laborar amb d'altres nivells de l'Administració, com pot ser l'Administració local, de revisar aquestes dates i proposar una ampliació de terminis, si més no igual a la que havia passat l'exercici anterior.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER ADJUNT A LA PRESIDÈNCIA : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors membres de la Cambra, sento no haver —potser no he tingut prou habilitat— fet comprendre al senyor Diputat interpellant les característiques del punt de vista d'aquest Govern, i del perquè s'ha cregut en l'obligació de corregir un defecte en què s'havia incidit, no voluntàriament, sinó per imposició de les circumstàncies en l'exercici passat.

Ja he dit que a l'exercici passat això s'havia hagut de fer amb

retard perquè era la primera vegada que es contemplava aquesta qüestió i no es podia fer abans del moment en què l'aprovació dels pressupostos ho permetia. Aquest any estem en un règim en què això ja està previst; ja hi ha un precedent i en aquest moment estem vivint d'una pròrroga d'un pressupost anterior. Tot això, i més tractant-se d'una quantitat —com ha dit el Diputat interpellant— relativament reduïda, i que, per tant, crec que ningú no podia creure que això podia representar una coacció damunt de ningú, a nivell municipal per part del Govern de la Generalitat, ens semblava que era molt possible que aquesta vegada la cosa es pogués enfocar de la manera que els mateixos ajuntaments havien demanat. De manera que són els mateixos ajuntaments que ens havien sol·licitat que aquest any es fes amb més anticipació.

En relació amb això, voldria fer els comentaris següents :

En primer lloc, la convocatòria no obliga que la concessió es faci en cap període determinat.

Després, les eleccions, en aquest moment, encara no han estat convocades, es pot pressuposar, per les notícies oficioses, que seran a finals de maig. Les intencions del capteniment del Govern són d'afavorir que les obres es puguin realitzar dins l'exercici del 1983 i que els ajuntaments coneguin la quantitat atorgada com a subvenció per la Generalitat, tan bon punt s'aprovi el pressupost.

Que el termini de sol·licitud fixat permet que des del primer de juny es pugui fer aquest atorgament, i acomodar el termini de sol·licitud a unes hipotètiques dades d'eleccions municipals comportaria no haver pogut fer la convocatòria de subvencions fins que fos publicada pel *Butlletí Oficial de l'Estat* la data de les eleccions municipals.

Esperar un temps prudencial per tal que els nous consistoris, un cop s'haguessin fet càrrec de la situació del municipi ja hagin establert la seva política d'equipaments per a la joventut, es poguessin decidir sobre l'oportunitat de demanar una subvenció i iniciessin i completessin, l'expedient que s'ha adjuntar a la petició.

És a dir, això comportaria que el termini de presentació de sol·licituds de subvencions s'hauria de fixar, com a mínim i essent molt optimista, tres mesos després de la presa de possessió dels nous equips de govern municipals.

La tramitació dels expedients, la realització dels informes preceptius, la reunió de la comissió avaluadora i la concessió comporten, segons la normativa, i treballant sense entretenir-se, un mes més. Continuant aquest procés, la concessió de subvencions es faria pràcticament a finals d'any, novembre-desembre.

Mantenint el termini fixat en la normativa vigent publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 295, del 19 de gener del 1983, que recull l'Ordre del 10 de gener, permet que la concessió, realitzats tots els tràmits : presentació, sol·licituds, informes preceptius i reunions de la Junta d'avaluació, es pugui fer immediatament després de la publicació en el *Diari Oficial de la Llei del Pressupost del 1983*, i que és de suposar que serà abans del mes de novembre. La quantia de la partida pressupostària, la quantitat de demandes i la voluntat política d'arribar al màxim d'ajuntaments fan que les ajudes no siguin excessivament elevades —la més gran del 1982 va ser de 2 000 000 de pessetes—, i per això la mateixa normativa contempla la possibilitat de demanar subvenció en anys suc-

cessius per diverses fases d'una mateixa obra.

Per tant, no s'hipoteca econòmicament el futur de cap ajuntament. En tot moment un ajuntament entrant pot renunciar a la subvenció atorgada si creu que no s'adequa al programa del govern municipal previst.

I, quant a la distribució que es va fer l'any passat, puc donar la més absoluta garantia que no hi va haver en absolut la més petita ombra de favoritisme per raons polítiques o d'altra mena. I, si en aquest sentit la Cambra desitja de tenir algunes dades estic a la seva disposició per a donar-les-hi perquè, per exemple, classificant els ajuntaments afavorits per la seva orientació política, podem dir que van ser divuit ajuntaments que tenen majoria dels partits que donen suport al Govern i dinou dels que pertanyen a una altra orientació política i, quant a les quantitats assignades, els ajuntaments d'orientació similar al Govern de la Generalitat van percebre 4 802 000 pessetes; els que tenen orientació socialista en van percebre 7 050 000; els que la tenen comunista, 6 050 000, i els independents, 6 000 922 pessetes. Em sembla que això és suficient per a justificar la conducta del Govern de la Generalitat en aquest aspecte de la seva política.

Moltes gràcies, senyor President.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Senyors i senyores Diputats, abans de continuar amb l'ordre del dia, voldria proposar-los una alteració que consistiria en l'addició a l'ordre del dia de les dues interpellacions que havíem suprimit la setmana passada i que ara res no impedeix que puguin ésser substanciades en el dia d'avui, de manera que restabliríem a l'ordre del dia aquestes dues interpellacions i, a més a més, hi afegiríem la presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal.

Això queda justificat pel fet que aquesta Proposta que ha estat introduïda per tots els Grups parlamentaris, a la demanda de representants de tots els Grups i d'alguns Diputats no adscrits, la Mesa li concedirà probablement el tràmit d'urgència, ja que així ha estat demanat, i, per tant, seria convenient que la presa en consideració pogués ser acordada el dia d'avui.

Si no hi ha objecció, alteraríem l'ordre del dia en el sentit d'introduir ara les dues interpellacions que hi havien figurat primitivament, i a continuació aquesta presa en consideració.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre quins criteris de prioritat té per a l'actuació en subsectors industrials

No havent-hi objecció, continuem, doncs, amb l'ordre del dia amb les addicions indicades, i correspon ara la Interpel·lació al Consell Executiu sobre quins criteris de prioritat té per a l'actuació en subsectors industrials, interpellació que formularà el Diputat senyor Carlos Cigarrán, del Grup Socialista.

El senyor Cigarrán té la paraula.

El Sr. CIGARRÁN : Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta interpelación, que tiene por objeto conocer los criterios de prioridad del Consell Executiu en un tema importantísimo, que es el tema de la actuación en subsectores,

tema que afecta a la reindustrialización de nuestro país, a la reconversión de los sectores en crisis... Como digo, es un tema importantísimo. Esta interpelación viene dada por la preocupación que los socialistas sentimos ante el tema de la reindustrialización y de la reconversión de subsectores. Y esta preocupación se agrava, fundamentalmente, porque tenemos serias dudas de que el Consell Executiu tenga una política claramente con unas prioridades claras y con una responsabilidad y una seriedad acordes con la importancia del tema de la reestructuración.

Nosotros creemos que no se han utilizado los medios y los instrumentos de que el Consell Executiu dispone para poder abordar el tema de la reestructuración. Aparte de otros medios y de otros instrumentos, dispone, fundamentalmente, de los medios establecidos a través de los presupuestos de la Generalidad y de un instrumento de que el propio Consell Executiu se ha dotado, que es la CARIC. Nosotros no somos, precisamente, los defensores de ese tipo de instrumento, pero el Consell Executiu se ha dotado de un instrumento para abordar un tema como el tema de la reestructuración de sectores, y hay también otro instrumento, que el Gobierno del Estado, las Cortes Generales han puesto a disposición, también, de la Generalidad, que es el Decreto de 5 de julio o la Ley 21 de 1982.

En cuanto a estos medios, nosotros creemos que en los presupuestos de la Generalidad, del 82, no se ha dedicado el suficiente esfuerzo para abordar el tema de la reestructuración de sectores. En concreto, para un tema importante, que es el tema de los estudios que creemos que son prioritarios hacer desde el Departamento de Industria y Energía, en cuanto al conocimiento de la situación de los subsectores susceptibles de reconversión, e incluso para el conocimiento de cuales son aquellos subsectores con un futuro a medio y largo plazo, hay una consignación presupuestaria en el Departamento, de 76 260 000 pesetas para estudios y dictámenes, y no se ha aceptado que este tema de la reconversión industrial, de la reconversión de subsectores, sea una prioridad en la dedicación de estos subsectores.

Es por ello por lo que seguimos teniendo serias dudas de que esta prioridad, de que este tema importante, el Consell Executiu lo tenga como una prioridad.

En cuanto al tema del instrumento de la CARIC, de la que se ha dotado el propio Consell Executiu, existe el reglamento orgánico y funcional de la CARIC, establecido por el Decreto 114/1981, y nosotros entendemos que las actuaciones de la CARIC no están ni siquiera conformes con lo que el propio reglamento establece.

En primer lugar, solamente se han concedido avales a iniciativa de las empresas. No conocemos casos de avales concedidos a iniciativa de la Administración catalana, como prevé el Capítulo IV en su apartado del citado Decreto.

En segundo lugar —y esto creo que incluso va contra la propia norma, contra el propio Decreto—, la mayoría de los avales concedidos han sido a empresas individualizadas, no, como prevé en sus artículos 9 y 10 el citado artículo, que ha de ser dedicado a subsectores, a empresas conjuntamente de un mismo subsector, o, en todo caso, a empresas que por sí mismas representen a algún subsector de la actividad industrial.

Creemos, además, que el Capítulo IV, en su apartado b), que citamos con anterioridad, al menos, no tenemos constancia de que se hayan hecho unos estudios pertinentes que nos permitan conocer cuál es la situación de los subsectores, ni cuáles son los subsectores con futuro en la industria catalana.

Y esta duda que nosotros tenemos, no la tenemos sólo por una falta de conocimiento, porque el 30 de abril del 82 se celebró una sesión en la Comisión de Industria y Energía, en la que, cuando nosotros preguntábamos, precisamente, sobre el tema de las prioridades para la actuación en subsectores, el Director General de Política Industrial, Energética y Tecnológica nos contestaba, entre otras cosas, que las actuaciones de la CARIC han actuado en función de un criterio más pragmático que de un criterio de prioridades, y que, en todo caso, cuando la demanda de peticiones de reconversión supere a la oferta, se establecerá ese criterio de prioridades.

Nosotros creemos que no puede esperarse a que haya una demanda a iniciativa de los particulares, a iniciativa de las empresas, que supere a la oferta que tiene la CARIC, sino que la Conselleria de Industria y Energía tenía que tener ya fijados unos criterios de prioridad, tenía que tener unas iniciativas de la propia Administración catalana, como su propio Decreto 114/1981 establece, para poder —conociendo ya los subsectores de la industria susceptibles de reconversión— tener iniciativas que permitan la reconversión de subsectores sin estar esperando que solamente se dé apoyo a aquellas empresas que tengan una iniciativa, sobre todo, cuando, a estas empresas, se les dan estos avales sin tener en cuenta el conjunto del subsector —ya que es posible que no sea que se produzcan unos perjuicios que, a lo mejor, no sea intención de la propia CARIC o del Departamento producir, pero si no se tiene un conocimiento en profundidad del subsector, y el resto de las empresas del subsector no tienen la misma oportunidad de acceder a esos avales, puede que indirectamente se esté perjudicando al conjunto del subsector, por beneficiar a unas empresas sin que sus beneficios los tengan el conjunto de empresas del subsector.

Y, en tercer lugar, creemos que tampoco se ha hecho —al menos no tenemos conocimiento de que se haya hecho— ninguna gestión que permita que la industria de Cataluña, que los subsectores de la industria catalana —posiblemente se esté iniciando alguna, a lo mejor, con retraso— se puedan acoger a los beneficios del Decreto de 5 de julio, Decreto que creemos que tenía que desarrollar el Consell Executiu, que en esta sesión de la Comisión de Industria nos ha dicho que se estudiaría a fondo, para ver si había alguna posibilidad de desarrollarlo, pero no creemos que el Consell Executiu haya hecho ninguna actuación encaminada a que la industria, los subsectores de la industria catalana, durante el año 82, que es cuando tenía vigencia la Ley citada, la Ley de los sectores en reconversión, se hayan hecho gestiones para que las empresas y los sectores en crisis pudieran acogerse a los beneficios que este Decreto de 5 de junio concedía a las empresas que se acogieran al citado Decreto.

Es por ello por lo que, en espera de la respuesta del Consell Executiu, nosotros formulamos la interpelación antes citada.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Consell Executiu, té la paraula, per a la resposta, l'Honorable senyor Conseller

d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria que les meves primeres paraules fossin testimoni de la meva gratitud als diferents Grups que componen aquesta Cambra, i, molt especialment, al seu President i als Diputats interpellants, per la seva bona disposició a ajornar el tractament d'aquelles matèries que, pel seu contingut, queien —i cauen— molt directament dins de la meua competència, esperant que em restablís d'una petita intervenció que m'ha estat feta darrerament.

Moltes gràcies per això.

Realment, la interpellació té substància, és sobre un tema que realment ens ha preocupat de l'inici, a aquesta Cambra i al Consell Executiu; jo intentaré contestar amb la màxima profunditat tots els punts que ha exposat el senyor Diputat interpellant.

Abans d'entrar en els criteris concrets que constitueixen la pauta de la nostra actuació, voldria respondre tres o quatre qüestions concretes. La primera d'elles, nosaltres, per iniciativa de l'Executiu, de la CARIC, hem fet reconversions sectorials. És a dir, no totes les reconversions han estat el resultat de requeriments de les empreses, sinó que algunes han estat iniciativa de l'Executiu; concretament, puc citar tres exemples. La reconversió de la màquina-eina, per a arrencada de material, que afecta set empreses; la reconversió de fabricants de mobles del Montsià, que afecta nou empreses; la reconversió del grup industrial Colomer, d'adobs, que afecta tres o quatre empreses.

Són tres exemples de molts altres que podria posar, que no tinc presents en aquest moment, perquè tampoc no m'esperava que enfoqués el tema per aquí, però, hi insisteixo, hi ha bastants altres grups industrials que s'han reconvertit en funció de la nostra iniciativa.

En segon lloc, una qüestió que convé aclarir : encara que nosaltres tinguem criteris subsectorials, i que tinguem també altres tipus de criteris, en últim terme, senyor Diputat, sempre, l'aval es concedeix a una empresa específica, o sigui que, segons com ens mirem les resolucions que atorguen els avals, sempre hi trobarem un aval dirigit a una empresa específica, perquè els avals no es poden donar si no és per a una empresa. Es donen a una SA, quasi sempre, o a una cooperativa, en alguns casos, però es dona a una empresa específica, o sigui que, si no fem l'esforç d'intentar veure de quina manera les diferents empreses a les quals s'ha concedit un aval es poden agrupar per criteris, sempre ens podrà semblar que es donen a empreses individualitzades. No és així. Jo tinc aquí un recull que, si vol, després podem comentar, en el qual hi ha aquesta agrupació de les empreses a què s'han concedit avals en funció dels diferents criteris utilitzats.

Tercera qüestió prèvia : certament vam parlar de criteris pragmàtics en aquella sessió de la Comissió d'Indústria, però criteris pragmàtics no vol dir criteris basats en la improvisació. Vol dir criteris, també, en tot cas, objectivitzats, però objectivitzats en funció del temps amb què estava operant la CARIC. Després explicaré com, en la pràctica, aquests criteris pragmàtics queden perfectament situats dins d'uns criteris objectivitzats.

En quart lloc, nosaltres hem estat molt actius pel que fa a l'entrada de sectors i d'empreses situades aquí, a Catalunya,

dins del Pla de reconversió estatal. Senyor Diputat, sense la nostra presència, el pla de reconversió de la forja pesada no s'hauria fet, no existiria; sense la nostra actuació belligerant i protagonista, el pla de reconversió de components del coure no s'hauria fet, i sense la nostra intervenció protagonista, belligerant i permanent, el pla de reconversió dels acers comuns no s'hauria fet, per citar, també, tres casos. En un altre moment, també, si ho vol, li podria citar tota una sèrie d'empreses que, sense la nostra actuació, no haurien estat acollides dins del pla de reconversió.

Jo li puc assegurar, senyor Diputat, que de totes les reconversions fetes acollint-se a la Llei de l'Estat elaborada amb aquesta finalitat, més del cinquanta per cent dels sectors que han estat inclosos dins d'aquesta Llei han estat en funció d'actuacions de la Generalitat.

Anem ara als objectius —amb una resposta més generalitzada—, que constitueixen, d'altra banda, el punt fonamental de la seva interpellació. La política econòmica de la Generalitat i, per tant, la política industrial té com a objectiu la lluita contra l'atur. Aquest és l'objectiu últim de la política industrial de la Generalitat. Ara bé, en economia —i vostè ho sap molt bé— cal distingir sempre entre objectius últims i objectius instrumentals. Si no es fa aquesta distinció el que pot passar és que, cercant directament l'obtenció d'aquest objectiu últim —és a dir, la lluita contra l'atur— la conseqüència d'aquesta actuació sigui encara un atur més gran d'aquell que s'ha pretès combatre. M'explicaré : en incidir d'una manera directa, única i simplista, de tal manera que el nombre de treballadors en un moment donat sigui al més gran possible dins de tot un sector, de tota l'activitat productiva d'un país, vol dir, d'alguna manera, en moments de crisi, descuidar, per exemple, la inflació. Vol dir, sense cap gènere de dubte, que la indústria es va fent dia a dia menys competitiva, i vol dir que, necessàriament, sense cap possibilitat d'actuació en contra, a mitjà termini l'atur és molt més gran del que es pretenia abans de començar la lluita contra l'atur. És a dir, l'atur, com a objectiu darrer, com a objectiu últim, o com a objectiu primer, com es vulgui mirar, completament d'acord, aquest és el nostre; l'atur, com a objectiu instrumental, de cap manera, perquè això hagués implicat un increment de l'atur via increment de la inflació i, per tant, menor competitivitat de les empreses.

Per tant, com li dic, aquest objectiu de la lluita contra l'atur, dins de l'àmbit de la política industrial no pot plantejar-se sense uns objectius instrumentals previs que es resumeixen en assolir un major grau de competitivitat per a la nostra indústria. Aquest és l'objectiu instrumental previ. Si la nostra indústria no és capaç d'expandir-se, de guanyar mercats, perquè és competitiva —perquè és competitiva, no per una altra raó, sinó perquè és competitiva— no podran crear-se nous llocs de treball i no podran mantenir-se i consolidar-se els existents.

El Govern de la Generalitat ha creat uns instruments, uns incentius, per a ajudar a la indústria catalana a assolir aquest major grau de competitivitat. I dic ajudar, no dic fer, dic ajudar que la indústria catalana sigui més competitiva, no fer que la indústria catalana sigui més competitiva, perquè això no és possible, una indústria competitiva no es fa en funció d'actuacions exclusives del Govern, sinó en funció de l'actuació de tots els agents econòmics i socials, sinó que el Govern el que pot fer és ajudar i el que nosaltres intentem és ajudar que

aquesta indústria sigui més competitiva. Els instruments d'ajuda, d'acompanyament són limitats, però de tota manera em sembla que han estat prou efectius. Quines directrius té aquesta política d'ajuda, quines directrius tenim nosaltres per a aconseguir aquest objectiu instrumental, que és una empresa competitiva, que és el que en definitiva aconseguix que l'atur vagi minvant o que, almenys, no creixi tot el que creixeria sense aquesta política? Doncs bé, les directrius de la nostra política d'ajuda són les següents : promoure i incentivar aquelles accions col·lectives, subsectorials o de grups industrials, que incorporin avenços en els terrenys de la tecnologia, de realització d'inversions productives, de millora en la gestió empresarial, en l'organització, en la comercialització, és a dir, promoure aquests factors que incideixen en la productivitat global de l'empresa, en la seva competitivitat. Ho repeteixo : tecnologia, inversions col·lectives, gestió, organització i comercialització. Aquests, doncs, són els criteris bàsics que informen l'actuació de l'instrument creat per la Generalitat per a ajudar a la reconversió industrial que és la CARIC.

Aquests criteris es complementen amb altres més específics que es reflecteixen en les actuacions concretes que ha desenvolupat la CARIC. Aquests criteris específics són els següents : localització, sectors clau, sectors de tecnologia avançada i pròpia i foment de l'associacionisme.

Aleshores, senyor Diputat, jo li demano que em segueixi, durant uns moments, en el que vaig a dir —i veig que ja ho està fent, molt atentament : Nosaltres no podem —encara que per a aconseguir que l'atur sigui al més petit possible haguem d'actuar en funció de criteris subsectorials— atendre tots els subsectors o algun subsector en la seva totalitat. El que nosaltres podem fer i el que nosaltres fem és atendre conjunts d'empreses de determinats subsectors. Ara, aquests conjunts d'empreses queden definits per aquests criteris específics als quals m'he referit en aquests moments : localització, sectors claus —també són sectors, sectors clau—, sectors de tecnologia avançada i pròpia i foment de l'associacionisme.

Primer : localització. Per al primer criteri es tenen en compte els efectes derivats d'actuacions o de la seva manca d'actuacions en comarques d'especials característiques per a concentrar activitats industrials especialment afectades per la crisi, o perquè es tracten de zones del nostre territori poc industrialitzades o endarrerides. Creiem que cal impulsar tant zones tradicionalment industrials que es troben en declivi, que concentren bosses d'atur, com zones que cal potenciar per criteris d'equilibri territorial. És a dir, el criteri de localització té dos subcriteris : aquells territoris, aquells llocs on hi ha bosses d'atur, on hi ha una concentració industrial i un atur que fa que el considerem territori clau des del punt de vista de la nostra actuació, o bé aquells altres territoris que estan situats en llocs endarrerits i que, per tant, cal impulsar. Això pel que fa al criteri de localització.

Pel que fa als sectors clau. En segon lloc, l'actuació sobre sectors clau o punts neuràlgics de la nostra economia, que poden definir-se per les relacions d'encadenament que presenten, o perquè es tracten d'activitats neuràlgiques de la nostra estructura industrial. Per exemple, màquina-eina, maquinària tèxtil, editorials. Em sembla que no cal explicar massa coses més, però vostè coneix perfectament fins a quin punt les relacions d'encadenament són importants, i el fet de

trobar aquells punts clau perquè es generi treball en els sectors més avançats dins del procés productiu i en els sectors més endarrerits dins del procés productiu, consisteix a encertar els punts que constitueixen realment el centre neuràlgic d'aquest encadenament entre els sectors de base i els sectors de síntesi. Doncs bé, aquestes relacions d'encadenament han marcat també uns altres sectors bàsics dins la nostra actuació. Amb aquest criteri, amb aquest criteri de sectors clau, s'inclouen també aquelles actuacions emmarcades en els plans de reconversió definits a nivell estatal. L'ajuda de la Generalitat ha estat necessària, circumstancialment, per a afiançar l'accés d'alguna empresa catalana a les ajudes previstes en els seus plans de reconversió respectius. En aquest cas es troben els avals concedits als grups d'electrodomèstics de línia blanca, a diverses empreses tèxtils. Jo li puc dir, senyor Diputat, que en funció d'un aval de 100 milions de pessetes ha estat possible que una empresa situada aquí, a Catalunya, i amb centres de treball a diferents llocs realment claus des del punt de vista de comarca endarrerida, en aquest cas, hagi pogut tenir avals per valor de 1 800 milions de pessetes.

En tercer lloc, sectors de tecnologia avançada i pròpia. El tercer criteri es fonamenta en la necessitat d'impulsar empreses en sectors de tecnologia avançada i pròpia, o empreses que puguin ser netament exportadores.

El quart punt, associacionisme de la petita i mitjana empresa. El quart criteri, finalment, es basa en l'impuls d'actuacions col·lectives que fomentin l'associacionisme de les petites i mitjanes empreses, i en el cas en què sigui possible, amb una base territorial homogènia, i que, per tant, tingui repercussions per a potenciar el desenvolupament comarcal. En aquest capítol podríem trobar el que li esmentava abans, l'actuació amb els fabricants de mobles del Montsià, per exemple. Insisteixo que si vol després puc explicar a aquesta Cambra, agrupar, definir i relacionar tots els avals concedits per a grups d'acord amb aquests criteris de localització als quals acabo de fer esment.

En definitiva i resumint, objectiu primer: lluita contra l'atur, mitjançant la consolidació i la creació de llocs de treball. Objectiu instrumental: increment de la competitivitat, potenciant aquells factors que la defineixen. Objectius específics: els que acabo de dir, en definitiva, localització, importància estratègica dels sectors i foment de l'associacionisme de petites i mitjanes empreses.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn de rèplica té la paraula el Diputat senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, señor Conseller, yo quisiera empezar diciendo que usted nos fija aquí un par de objetivos con los cuales nosotros estamos plenamente de acuerdo: la lucha contra el paro, el incremento de la productividad, el hecho de que la lucha contra el paro sea un objetivo último y no un objetivo instrumental. Pero yo entiendo que eso, teóricamente, está muy bien, pero en la práctica creo que las actuaciones de la CARIC, las actuaciones de la Conselleria, al menos, a nosotros, aún agradeciendo todas las informaciones que nos acaba de dar, nosotros seguimos teniendo dudas de que vayan encaminadas a cumplir esos objetivos.

En primer lugar, si ha sido iniciativa del Departamento, o de la CARIC, la reconversión de la máquina-herramienta, del sector de muebles de la comarca del Montsià, y de tres o cuatro empresas Colomer, yo creo que lo primero que tendría que tener el Departamento es un conocimiento del subsector en su conjunto, porque lo que puede ocurrir es que usted haya favorecido a las fábricas de muebles del Montsià, pero que el hecho de que haya favorecido a las fábricas de muebles del Montsià y en la comarca de al lado haya otras fábricas de muebles, posiblemente, no lo sé, y si no es en la comarca de al lado es en otra comarca de Cataluña, que en virtud de que estos tienen un privilegio hayan caído o hayan estado en una situación de competitividad deficiente con respecto a esas a las que usted ha ayudado. Y por eso necesitaba, usted tendría que tener, ustedes, el Consell Executiu en su conjunto, un plan general que les permitiera conocer la situación general del subsector, y establecer por decreto o por norma, como sea, unas condiciones a las que se podían acoger los fabricantes de muebles del Montsià y otros fabricantes de muebles que podían no ser del Montsià, pero que todo el mundo se pudiera acoger. No por iniciativa del Consell Executiu favorecer a los del Montsià sin conocer si eso perjudica o no perjudica a otro sector del mueble.

Las empresas Colomer, por supuesto, tres o cuatro empresas Colomer, yo estoy seguro de que hay muchas otras empresas en competitividad con las empresas Colomer, y esa iniciativa a mí me parece que es muy dudoso que se ajuste a los criterios que usted ha establecido teóricamente, luego, a continuación.

¿Que sin la actuación de la Generalidad no se haya producido el plan de reconversión de la forja pesada, el del cobre y el de aceros comunes? Bueno, yo creo que sin la participación no, porque hay empresas y sectores instalados en Cataluña y lógicamente tiene que tener una participación la Generalidad. Pero, ¿han sido iniciativa de la Generalidad? Es decir, ¿la Administración catalana está a la cabeza de una iniciativa que permite una reindustrialización del país como corresponde a Cataluña, puesto que es la Comunidad Autónoma que está a la cabeza de la industria? ¿Por qué la Administración catalana no inicia, no toma iniciativas que le permitan estar a la cabeza de la reindustrialización del país?

Lo que ocurre es que vamos a remolque, y sin la participación nuestra claro que no se produce esa reconversión, porque, de esa industria, una parte importante está situada en Cataluña. Pero eso no es tener unas prioridades, tener una iniciativa, tener unos estudios de los subsectores susceptibles de reconversión, y tener, incluso, un estudio de los subsectores que tengan un futuro, que tengan una posibilidad de futuro, y facilitarles la posibilidad de que todas las empresas —aunque luego los avales se den a empresas individualizadas—, pero que todas las empresas tengan la misma posibilidad de acceder al aval y no ver que, a lo mejor, a la que se le da el aval, a lo mejor no es la que tiene más futuro, a lo mejor no es la que tiene mayores posibilidades de cara al futuro, de cara a ese objetivo último de creación de puestos de trabajo o de mantenimiento de puestos de trabajo. Y eso es lo que a nosotros nos sigue todavía manteniendo la duda, de que todavía no se está llevando a la práctica una política que vaya acorde con esos criterios, con los que yo, nosotros, los socialistas, estamos plena-

mente de acuerdo con ellos, pero que no pueden ser simplemente unos criterios teóricos, si luego no se ponen los medios, esos medios que usted ha tenido, que ha puesto 76 millones para estudios y dictámenes y que no ha querido aceptar una enmienda socialista, que decía que diese prioridad, de esos 76 millones, a unos estudios sobre subsectores. Si es que la prioridad es «l'atur», como objetivo último luchar contra el paro, no dediquen solamente unos esfuerzos en el Presupuesto de la Generalitat a través del Conseller de Trabajo para que haga unas gestiones burocráticas para permitir unas cooperativas que vaya la gente a cortar maleza al bosque; dediquen también esfuerzos del Presupuesto de la Generalitat a conocer los sectores de la industria catalana, a tener iniciativas que permitan que Cataluña esté a la cabecera en reindustrialización del país. Y hay capacidad para ello, hay profesionalidad, tanto empresarial como de operarios, en Cataluña; yo no diría superior, pero, por lo menos, al más alto nivel de la industria española, en Cataluña la hay. Hay los medios suficientes, y la administración catalana tiene que estar a la altura de esas expectativas, de esos profesionales, que quieren tener un tipo de ayuda, un tipo de colaboración que les permita estar a la cabeza de la reindustrialización del país.

Porque la reconstrucción nacional de Cataluña, señores del Consell Executiu, además de hacerla diciendo : «Que el català és cosa de tots» y que : «no tiren basura que es ponerse a su altura» y otra serie de cosas, a nivel muy formal, además de eso, que hay que hacerlo, también hay que hacerlo intentando poner, a esos ciudadanos de Cataluña, los medios a su alcance para que se sientan a gusto aquí, para que puedan desarrollar sus potencialidades y su profesionalidad, intentando levantar la industria catalana, i con la industria catalana arrastrar el conjunto de la industria española. Y es por eso por lo que nosotros creemos que aún agradeciendo todas las explicaciones que el Conseller de Industria no ha dado, y estando de acuerdo con los objetivos generales de lucha contra el paro y de incremento de la productividad, nosotros no creemos que se deban de mantener a todo trance los puestos de trabajo a corto plazo, si eso, después, repercute de que a largo plazo produzca un mayor paro; no creemos que ese objetivo coyuntural se deba de mantener, pero es que los medios y los objetivos al alcance del Consell Executiu hay que ponerlos para que esos objetivos se cumplan, y si no se ponen esos objetivos, no se cumplen, y a mi me parece que es muy difícil, es muy difícil que nos pueda demostrar el Consell Executiu que con la ayuda a los muebles del Montsià, o a la máquina-herramienta, pero sobre todo a los muebles del Montsià y a las tres o cuatro empresas Colomer, desde luego no creo que esto justifique el que se cumplan los objetivos finales. Eso es un tipo de parche, que no digo que intencionadamente, pero que, al menos sí indirectamente, estoy seguro que ha perjudicado a otras empresas del mismo subsector, a otras empresas que no están en igualdad de condiciones, que no tienen esas concesiones de aval, que no tienen esas facilidades para poder salir de su situación, y que, en virtud de que unas tienen esas facilidades, pueden poner unos precios diferentes, pueden competir con los demás y hacer caer a otras empresas que, posiblemente, para el futuro del subsector, para el futuro de la industria, para la competitividad en su conjunto del subsector de muebles, o de otro subsector, y para el mantenimiento de un mayor

número de puestos de trabajo, a lo mejor más importantes que esas; y creo que esos estudios, esos conocimientos de los sectores con futuro no se tienen, y la prueba es que cuando se nos daba esta respuesta el 30 de abril, estos avales estaban concedidos todos. Ha sido con anterioridad al 30 de abril. Si resulta que después del 30 de abril hayan modificado esos criterios y hayan tenido unas prioridades y no solamente se haya actuado de una forma más pragmática, como nos decían el 30 de abril, posiblemente hubiésemos, por lo menos, aceptado la posibilidad de que ustedes hayan cambiado de criterios y ya tengan unas prioridades y hayan dado unos avales con unos criterios determinados, pero, es que estos tres avales se han dado, señor Conseller, con mucha anterioridad al 30 de abril, y en el 30 de abril nos decían : «que se han hecho con criterios pragmáticos y sin tener en cuenta un criterio de prioridades».

Gracias, señor Presidente. Gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor Diputat, realment hi ha una cosa que no havia dit abans perquè potser la interpellació comprenia molts temes, i no ho havia dit perquè em semblava, d'altra banda, que era òbvia la resposta. Nosaltres no hem donat un sol aval sense l'estudi sectorial. El Grup Socialista ha demanat per informació tota la documentació prèvia i concomitant a la concessió de tots els avals. Aquesta documentació l'estem preparant, no és gens senzilla de preparar, perquè tenim pràcticament estudiats tots els sectors de Catalunya, i, certament, no hi ha ni un sol aval individual que no estigui abans precedit d'un estudi sobre el sector corresponent. O sigui, molt abans de parlar d'aquesta sessió del mes d'abril, a la Comissió d'Indústria, s'havien fet ja molts d'estudis sectorials i després s'han continuat fent, i dins d'aquest mes de març tindran ja a la seva disposició tots els estudis sectorials que, insisteixo, són una pila i que han estat previs a la concessió de qualsevol aval.

Segon. Així, dit entre nosaltres, reconversió industrial, senyor Diputat, se n'ha fet només a Catalunya. És a dir, la reconversió industrial, diguem-ne, la mastodòntica, aquella, per altra banda, bastant simple, caríssima, caríssima, però bastant simple, consisteix a arribar a uns acords amb la siderúrgia integral i a arribar a uns acords pel que fa referència a la indústria naval, això sí que s'ha fet. Això, ja tots ho sabem, el que no sabem és el que ha costat, i no sé si ho sabem, i el que sí que podem saber són els costos des del punt de vista de treballadors que això implica i des del punt de vista de diferents territoris arreu d'Espanya. Però, del que se'n diu, de veritat, reconversió industrial, dins de l'Estat espanyol, només s'ha fet a Catalunya. Només a Catalunya s'han escollit els sectors en funció, realment, de les seves característiques, de les seves característiques tecnològiques, de les seves característiques de territorialització, de les seves característiques pel que fa al seu possible futur, de les seves característiques pel que fa no solament a una tecnificació d'aquestes, sinó a unes noves instrumentacions en la gestió, a unes noves instrumentacions en la comercialització, a unes noves instrumentacions en la comptabilitat dels corresponents estalvis de les diferents matèries i components, etcètera, això només s'ha fet a Catalunya. En algunes ens en sortirem, en altres potser no, però, repeteixo,

reconversió industrial, a Catalunya. I, element protagonista i belligerant de la reconversió a Catalunya, la Generalitat, aquest Parlament i el Consell Executiu de la Generalitat. Als altres llocs no s'ha fet reconversió industrial, s'han fet unes reconversions molt clares, de les quals es parla sempre, que es fan a tot arreu i que s'han de fer, que són la siderúrgia integral i la construcció naval, però, reconversió, aquí.

Abans li he dit, perquè em semblava que no es tractava d'una altra cosa en aquell moment, li he parlat d'uns exemples, i vostè s'hi ha agafat, a aquests exemples. I m'ha dit dues o tres vegades que parlar dels mobles del Montsià no és seriós, que no es pot parlar d'això, i certament pot passar —si no fos pels estudis sectorials que hem fet prèviament—, podria passar que perjudiqués una altra branca de la fusta, que estigués a prop o que estigués llunyana al Montsià, però podria passar, tenia raó. Però, en funció ara dels criteris als quals m'he referit abans, vaig a situar tots, absolutament tots, els avals concedits mitjançant l'actuació de la CARIC.

Acollint-se al criteri de localització, transformació del faratge i de la palla, tres empreses : al Segrià, a les Garrigues i al Pallars Jussà. Segon, forja pesada —acollint-se, tot això, al criteri de localització. Tercer, material elèctric de baixa tensió. Quart, grup d'empreses d'adoberia —he posat un exemple, però n'hi ha d'altres d'empreses d'adoberia que s'hi han acollit, el que passa és que la nostra iniciativa va començar amb un grup, informant tota la resta, i demanant-los que s'hi afegissin, i s'hi han anat afegint, però no d'entrada, comprèn? Grup d'empreses del sector d'adobats. Grup d'empreses de portes planes.

Acollint-se al criteri de sectors clau, avals que s'han concedit per la CARIC : Fabricació de maquinària circular per a gèneres de punt, una empresa, concretament Jumberca i Talleres Cipsa, reserva de crèdit. Construcció de maquinària tèxtil per a filatura de cotó, tres empreses, amb les quals, d'altra banda, s'incorpora també el criteri de localització, ja que les tres són al Bages. Acollint-se també a aquest segon criteri, repeteixo, tot el que digui ara ho és, sectors claus, electrodomèstics línia blanca. Empreses del tèxtil : Taecasa, Serra Feliu. Màquina-eina per a arrencada de material. Editorials, cinc empreses. Altaveus, quatre empreses. Ceràmica sanitària, una empresa. Laminat en fred, una empresa. Química de base, una empresa. Cinematografia, una empresa.

Sectors de tecnologia avançada i pròpia. Draperia fina, quatre empreses. Equipaments hospitalaris, una empresa. Fabricants de remolcs, una empresa. Papers per a impressió i escriptura, quatre empreses. Aparells electrònics, tres empreses. Desenvolupament postal, sis empreses. Articles de cirurgia, reserva de crèdit. Regeneradors de plàstics, tres empreses. Grup industrial per a la confecció, dues empreses. Grup industrial, divers dins del tèxtil, concretament Casanova, sis empreses.

El foment de l'associacionisme de la petita i mitjana empresa. Fabricants de mobles del Montsià, nou empreses. Fabricants de plàstics per a injecció, quatre empreses. Fabricants d'escalaborns i pipes, sis empreses.

Aquests són tots els avals que s'han concedit via CARIC. Hi ha els avals que s'han concedit mitjançant acord del Consell Executiu i no directament via CARIC, com són, per exemple, el de les empreses afectades per les inundacions...però, dins

del criteri que vostè ha apuntat, és a dir, acollint-se al Reial Decret de creació de la CARIC, aquests són els avals que s'han donat, aquests són els criteris, i no hi ha ni un sol d'aquests avals que no estigui precedit d'un estudi sectorial que, precisament, vegi i determini si hi pot haver o no discriminació en relació amb altres empreses de Catalunya.

Moltres gràcies, senyores i senyors Diputats, senyor President.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les mesures a curt termini

proposades en el Llibre Blanc de l'Energia a Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la següent interpellació, que és la que formula al Consell Executiu sobre les mesures a curt termini proposades en el Llibre Blanc de l'Energia a Catalunya, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per al torn d'exposició té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

Jo recordaria que els torns d'exposició i de resposta són de deu minuts i que els torns de rèplica són de cinc minuts. El senyor Lucchetti té la paraula.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, no sé si és que tinc la fama d'intervenir molt de temps i per això m'ho diu ara just quan jo començo...

El Sr. PRESIDENT : No, no, senyor Lucchetti, era una observació de caràcter general que no anava pas adreçada a vostè.

El Sr. LUCCHETTI : Em disculpo, senyor President, ja m'ho suposava, només volia...Nosaltres desitgem, cordialment, al senyor Conseller que estigui restablert de la seva afecció i creiem que les seves intervencions ja demostren que és aquí amb la combativitat que el caracteritza. (*Rialles.*)

Aquesta interpellació nostra és una interpellació sense rerafons, és una interpellació que, suposem, fins i tot, el permetrà explicar què ha fet la Generalitat en una sèrie de temes que s'ha compromès, i nosaltres, si aquestes explicacions són satisfactòries, quedarem totalment contents. El tema de la interpellació és sobre el Llibre Blanc de l'Energia, que en el seu volum II apareixia en el seu capítol VIII un detall de les accions a curt termini. Aquest Llibre Blanc de l'Energia era un llibre blanc que, com una excepció que confirma alguna regla que deu existir, doncs, va sortir puntualment en el termini que s'havia compromès, fruit d'una resolució d'aquest Parlament, i just abans que acabés el termini va sortir el llibre blanc, que va ser el desembre de 1981.

Nosaltres tenim molts punts de discrepància amb aquest Llibre Blanc. Aquest Llibre Blanc és una iniciativa que ens sembla molt correcta i ara no voldríem discutir-lo globalment. Nosaltres pensem que es dona una desmesurada importància a les previsions d'energia elèctrica d'origen tèrmico-nuclear. Per posar un exemple : del 16% l'any 1980 es passa al 70,6% l'any 1990. I podríem parlar també de la potència elèctrica instal·lada, de la previsió de la demanda d'energia primària, que, a més, hi ha unes dades que no lliguen, etcètera Aquest no és el tema de la nostra interpellació. Només voldria fer constar que si ens centrem en el detall de les accions a curt termini és perquè ens sembla que és on hi ha el compromís més ferm del Consell Executiu, de la Conselleria d'Indústria i Energia, i, per tant, convé que ens hi referim.

Aquest detall de les accions a curt termini és l'últim capítol

del segon volum i comença dient, en la seva introducció : «en els apartats anteriors s'han exposat les polítiques generals i els tipus de mesures a dur a terme en un període de deu anys en el camp de política energètica». A continuació es detallen les mesures que es pensen realitzar en els propers dos anys, o sigui, mesures que s'han de portar a terme, com a mínim, fins a finals de 1983. Anualment s'inclouran en els pressupostos de la Generalitat els recursos necessaris per a dur a terme aquestes mesures pels diferents Departaments. La nostra preocupació és que, en analitzar aquestes mesures, ens sembla que, efectivament, algunes estan complertes, altres estan només formalment complertes —ens sembla a nosaltres—, algunes estaven previstes per fer en el termini d'un any, i ens sembla que aquest termini no s'ha complert, però, en fi, voldríem una precisió sobre com està el calendari de compliment d'aquestes mesures perquè aquest Parlament el conegui i, eventualment, perquè estudiem conjuntament també la possibilitat de presentar una moció per veure si arribem a un acord sobre correccions a aquest calendari per part de tots.

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta té la paraula l'Honorable senyor Conseller d'Indústria i Energia.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo faré tot el que estigui a la meua mà per estar deu minuts, però el que passa és que no tinc més remei que seguir totes les mesures —són cinquanta-cinc mesures les que ens proposàvem portar a terme en dos anys, i jo les tinc aquí classificades una per una...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, crec que, en aquest cas, si es tracta d'una explicació una per una, el senyor Diputat hauria hagut de fer una pregunta per escrit. De manera que crec que vostè pot perfectament considerar les qüestions en termes generals.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA : Moltes gràcies, senyor President, anem aleshores al gra. Les mesures afecten diferents aspectes de tipus general. Dèiem : «es confeccionaran i es publicaran anualment els balanços energètics de Catalunya i les estadístiques energètiques complementàries». Bé, el mes de febrer del 82 es van publicar les corresponents al 80. En aquest moment estan ultimades ja les corresponents al 1981, és a dir, s'està complint amb exactitud matemàtica aquesta previsió. Insisteixo en el que ha dit el senyor Diputat, per altra part, que ens queda un any; només s'ha complert la meitat del termini.

Pel que fa al sector elèctric : «Preveure en el Pla Territorial de Catalunya els emplaçaments per a la instal·lació dels nous mitjans de producció, transport i distribució.» Estem portant aquesta tasca conjuntament amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i estaran dins d'aquest any, estaran dins dels dos anys previstos.

«S'estudiaran i es presentaran a l'Administració central propostes legislatives i possibles incentius per a fomentar la cogeneració de calor i electricitat.» S'ha realitzat aquesta feina i ha donat lloc al Reial-decret 907/1981, del 2 d'abril, sobre Fomento de la Autogeneración de la Energía Eléctrica.

«Arbitrar, quan sigui necessari, sobre les relacions tècniques i econòmiques entre els autoproductors i les companyies distribuïdores per tal d'afavorir l'autogeneració elèctrica.» S'està realitzant ja, per la Direcció General d'Indústria i pels

Serveis Territorials.

«Desenvolupar a Catalunya el Pla d'Electrificació Rural d'acord amb la normativa del Ministeri d'Indústria i Energia.» Ja s'ha fet, s'ha gestionat el Pla d'Electrificació Rural durant l'any 82, corresponent al 81, i s'està fent ara el del 82.

«Demanar al Govern central l'actualització del Decret 394/1959, del 17 de març, pel qual es donen normes sobre escomesa elèctrica.» Ja s'ha fet i ha donat resultat. El resultat ha estat el Reial-decret 2249/1982, del 15 d'octubre.

«Facilitar informació als usuaris sobre tarifes elèctriques per part dels Serveis Territorials d'Indústria.» Es fa permanentment.

Sector gas. «Realitzar les oportunes gestions per a assolir la diversificació del subministrament de gas natural i la connexió a la xarxa europea de gasoductes.» Tenim problemes seriosos, s'han fet ja les gestions, però, de moment, l'Administració central ha decidit connectar només els jaciments de Serrablo, d'Osca, a la xarxa de gasoductes espanyols. En canvi, no hi ha res decidit sobre la xarxa europea de gasoductes, que era potser el nucli essencial. Continuem treballant en això.

En segon lloc : «El Consell Executiu defensarà la conveniència que la connexió amb la xarxa europea de gasoductes es faci per Catalunya.» S'està fent, però encara no s'ha pres la decisió per l'Administració central.

Tercer : «Demanar que es defineixi a nivell d'Estat la política de gasificació que es pensa seguir.» Bé, això es va realitzar al seu moment, però ara s'està tornant a fer la revisió i, per tant, estem insistint en aquesta tasca, ara que s'ha començat a fer la nova revisió.

Quart : «Preveure en el Pla Territorial, conjuntament amb les empreses del sector, la perllongació de les seves xarxes de transport per tal de fer-les coincidir amb altres obres d'infraestructura.» S'està fent —i dins d'aquest any sortirà— conjuntament amb el Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

«Proposar al Govern central un reglament sobre instal·lacions productores i d'emmagatzematge de gas natural.» S'han mantingut i s'estan mantenint converses sobre aquest tema a la Direcció General d'Energia, del Ministeri, i està en fase avançada una reglamentació bàsica que substitueixi i complementi l'actual.

En el sector del carbó. «Realitzar els treballs necessaris per a disposar d'una informació sobre sondeigs, per a plantejar una campanya sobre sondeigs.» S'han estudiat ja una sèrie de conques, les conques d'edat estefaniana dels Pirineus per a determinar les possibilitats carboníferes i també la conca de Maials-Mequinensa. Es disposa per a aquestes conques de les dades suficients per plantejar una campanya d'investigació. Falten encara altres conques. Esperem tenir-les fetes dins d'aquest any.

«Demanar a l'Administració central la introducció d'una política de preus que afavoreixi la producció nacional de carbó, etcètera» S'ha tramès aquesta sol·licitud sense que, de moment, s'hagi pogut materialitzar, per causa que —ens diu l'Administració de l'Estat, i és cert, d'altra part— les conques espanyoles són molt complexes i, per tant, doncs, li està costant bastant arribar a una decisió que doni lloc a aquesta política de preus. Insistim en el tema.

«Fixar dins del Pla Territorial de Catalunya la localització

de les infraestructures necessàries per a la importació, l'emmagatzematge i el transport de carbó.» S'està fent conjuntament amb Política Territorial.

Energies renovables. «Es dotarà el Departament d'Indústria i Energia la secció ja creada per al foment de les energies renovables.» S'ha fet. Es va dotar i cobrir la plaça, però, òbviament, quan va ser aprovat el pressupost del 82, i això no es va produir fins al setembre. Però ja es va fer en el moment en què es va aprovar el pressupost.

«Es proposarà la creació d'un organisme per al foment de les fonts renovables d'energia i de les tecnologies d'estalvi racional de l'energia.» No hem creat encara, no hem proposat la creació d'aquest organisme per treballar específicament sobre aquest tema. Està portant les tasques en aquest moment, i em sembla que força bé, el CIDEM, a través de la seva secció de productivitat i de tecnologia, i em sembla que està cobrint les funcions, encara que dins d'aquest any pensem proposar la creació de l'organisme específic.

«S'afavorirà la màxima aplicació de la Llei de Conservació de l'Energia.» S'està fent, a través dels Serveis Territorials i del CIDEM.

Sobre energia solar. «Confeccionar un mapa de radiació solar a Catalunya amb les dades disponibles actualment.» Estan acabats els estudis previs i la definició dels equips necessaris per a la confecció del mapa solar. Immediatament es podrà iniciar la compra de les instal·lacions de mesures, quan tinguem el pressupost corresponent a aquest exercici.

«S'elaborarà, a partir de les dades d'insolació existents, una base per a l'avaluació i el càlcul de les instal·lacions solars.» S'ha publicat el llibre que porta com a títol *L'energia solar a Catalunya : radiació solar i insolació*.

«S'endegaran recerques i projectes de demostració en coordinació amb els duts a terme amb el conjunt de l'Estat.» Bé, conjuntament amb altres organismes de la Generalitat, s'ha promogut la realització d'operacions de demostració d'energia solar com les següents : quatre unitats assistencials, a construir pel Departament de Sanitat i Seguretat Social (Borges Blanques, Cambrils, l'Hospitalet i Badalona); nou polisportius —no els relaciono els llocs en aquest moment—; bloc d'habitatges de protecció oficial a construir per la Direcció General d'Habitatge. D'altra part, es va signar l'acord corresponent amb el Centre d'Estudis de l'Energia per a treballar conjuntament amb l'Administració de l'Estat.

«Es patrocinaran programes de seguiment i de valoració de les instal·lacions d'energia solar.» S'ha redactat en el decurs de l'any la metodologia corresponent. En aquest moment s'espera l'aprovació de la Llei de Pressupostos per a iniciar la contractació dels seguiments.

Sobre biomassa : vostès saben els treballs sobre boscos que s'estan fent.

Sobre aprofitament energètic de residus vegetals i ramaders, s'han impulsat pel Departament d'Agricultura i d'Indústria diferents instal·lacions de demostració per a l'aprofitament energètic dels residus vegetals. S'han impulsat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el nostre Departament, el d'Indústria, diferents instal·lacions de demostració per a l'aprofitament energètic dels residus ramaders. Concretament hi ha tres instal·lacions en aquest moment : a Caldes de Montbui, a Valls i a Sant Hipòlit de Voltregà; dos projectes

pràcticament finalitzats : a Sant Llorenç del Penedès, i s'està treballant a les Franqueses per a construir un digestor que tractarà els residus de dotze granges.

Sobre microcentrals. «Es disposarà en el termini de divuit mesos de la valoració de les microcentrals actuals i de les possibles noves centrals, tècnicament i econòmica, explotades a Catalunya.» S'està fent i estarà sobrerament dins d'aquest any, d'acord amb el previst.

«Se subvencionarà una part del cost d'elaboració dels projectes de reconduïment dels petits salts d'aigua existents.» Es contribueix fins al 30%.

Sobre energia eòlica. «S'establirà la metodologia per a la confecció del mapa eòlic de Catalunya.» Han quedat acabats els estudis previs i la definició dels equips necessaris. A partir d'ara es podrà iniciar la compra i la instal·lació de les estacions de mesura, quan disposem dels fons corresponents.

Geotèrmiques. «Farà el seguiment dels treballs d'investigació que s'estan duent a terme a Catalunya.» S'està fent el seguiment dels treballs d'investigació a tot Catalunya, sense que ara per ara es pugui dir res definitiu sobre les possibilitats d'aprofitament des del punt de vista de rendibilitat d'aquest tipus d'energia.

Estalvi i ús racional de l'energia. «Es dotaran del Departament d'Indústria i Energia, de la secció d'estalvi.» S'ha fet.

«Es fomentarà el coneixement de la Llei de Conservació de l'Energia i dels beneficis que ofereix.» S'està fent a través del CIDEM, i amb molt d'èxit.

«S'organitzarà un curs de llarga durada sobre l'estalvi i l'ús racional.» Ha estat organitzat ja pel Departament d'Indústria, en col·laboració amb el Col·legi i Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya i la Politècnica de Barcelona. Es va iniciar el 10 de gener. Durarà fins al mes de maig.

Sector industrial. S'està treballant amb ...Bé, jo ara haig d'abreviar, senyor President. En el sector industrial estava previst, dins el *Llibre Blanc*, un programa d'assessorament energètic a la indústria. S'està fent a través d'un servei mòbil i gratuït que es diu «Enerbus», un servei mòbil que va a les empreses per fer les auditories corresponents.

«Es realitzarà una campanya d'informació als industrials sobre possibilitats d'estalvi.» S'està fent a través d'aquest equip mòbil.

«S'organitzaran seminaris sectorials i intersectorials per a la informació i l'intercanvi d'experiències sobre estalvi.» S'han organitzat en col·laboració amb altres organismes i agrupacions empresarials, a Tarragona els dies 18 i 19 de maig, i a Barcelona l'1, 2 i 3 de desembre, tots ells de l'any passat, de l'any 82.

«Es posarà èmfasi sobre l'estalvi d'energia del fons de reconversió dels subsectors dels grups d'empreses, especialment en aquells que es transmetin via CARIC.» S'està fent, en tots ells.

«S'estudiarà la possibilitat de fer incloure en la presentació dels projectes industrials els balanços energètics.» La circular número 1 de la Direcció General de setembre del 81 preveu, en el punt 14, apartat 1, punt b), la necessitat de tenir en compte l'ordenació dels concursos energètics, i s'està fent ja a partir d'aquella circular.

«Es coordinaran les investigacions a realitzar amb càrrec als fons de les tarifes elèctriques.» Amb càrrec a aquests fons, s'han adjudicat per concurs públic dos projectes d'investigació

sobre utilització de la calor residual de les centrals tèrmiques costaneres.

«Se subvencionaran els estudis sectorials, subsectorials, de reducció del consum.» S'ha fet amb la Federació Catalana d'Indústries Càrnies, i s'ha fet amb la indústria del vidre bufat.

Altres sectors. «S'estudiarà i es proposarà la implantació de la comptabilitat energètica amb l'Administració.» Hi ha preparat el programa de seguiment energètic per a poder implantar la comptabilitat energètica amb l'Administració.

«Es realitzarà una campanya destinada als ajuntaments per a promoure l'estalvi d'energia en enllumenats.» S'ha realitzat. Aquesta campanya va consistir en la publicació d'un manual de càlculs sobre instal·lacions d'enllumenat públic que va ser tramès a tots els ajuntaments de Catalunya. Després s'han fet reunions per a aprofundir els temes a Sant Cugat, Tarragona, Girona, Figueres, Manresa, Tortosa, Vic, Lleida, la Seu i Sort.

«Es realitzarà una campanya d'informació sobre l'ús d'energia a la llar.» S'ha realitzat durant els mesos de novembre i desembre del 82 i durant el mes de gener de l'any 83.

«Es realitzarà una campanya per a fomentar l'ús dels transports col·lectius.» S'han realitzat els estudis de comunicació previs i han estat publicats per la Direcció General de Transports.

«Defensa del Medi.» Estem treballant perquè aparegui a la Llei de Planificació Territorial.

«Desenvolupar normes per a la presa de mostres i l'anàlisi d'aquestes, així com completar les xarxes de vigilància i prevenció de la contaminació.» S'ha desenvolupat la Llei 5/81, s'han aprovat el Pla de Sanejament de Catalunya i el Pla Zonal de Sanejament de la zona cinquena, corresponent al Llobregat i al Besòs, i s'ha endegat un estudi per a l'establiment d'índexs biòtics que permetin el seguiment en paràmetres integrats de la qualitat de les aigües.

«Dur a terme les gestions necessàries davant de l'Administració —vaig agafant ara els punts que em semblen més importants— central i del Consell de Seguretat Nuclear, a fi de desenvolupar el que preveu la Disposició Addicional Tercera de la Llei, que, per altra part, va reclamar aquest Parlament, per a assolir l'exercici d'algunes de les funcions que l'esmentada Llei atorga al Consell.» S'estan duent a terme, estan pràcticament acabades i jo espero que molt ràpidament tindrem un acord amb el Consell de Seguretat Nuclear sobre les al·legacions específiques que ens fan sobre aquest tema.

«Proposar les oportunes mesures legislatives per a les explotacions a cel obert, el restabliment dels aprofitaments agraris i del medi rural.» Bé, vostès saben les lleis que sobre aquest tema ha aprovat aquest Parlament.

Bé, i em sembla... potser me n'he deixat algunes, molt poques, he intentat que fossin les menys importants possibles, però penso que, realment, amb el que queda de temps —és a dir, queda un any encara—, podem acabar les que estem, en aquest moment, desenvolupant.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per a torn de rèplica, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Molt breument, senyor President, senyors Diputats i senyores Diputades, bé, ens sembla, globalment —haig de dir-ho— correcte el compliment d'aquestes mesures. Com que fem moltes crítiques, una

vegada que podem constatar una altra cosa, convé que ho diguem també en veu alta, tot i que —sempre hi ha un «tot i que»— qüestions que tenien terminis fixos, sobretot que feien referència a energies renovables, no han estat complerts. Almenys, jo no he entès, i potser aquí sí que és una mancança de la rapidesa amb què s'ha tractat aquest tema, forçosament per imperatius de l'Honorable senyor President del Parlament...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, del Reglament.

El Sr. LUCCHETTI : Del Reglament, que exigeix molt puntualment i molt concretament el senyor President. (*Rialles.*) Sobretot, quant a energia solar, hi ha el termini d'un any per al mapa de radiació solar, el termini de divuit mesos —ja sabem que encara no s'ha acomplert— per a la biomassa, i el termini d'un any també per a la confecció del mapa de l'energia eòlica a Catalunya. Són terminis que pensem que, almenys, si s'estan fent, no s'han editat —i suposo que es fan per editar, i perquè tothom els conegui, i no per tenir-los en un calaix.

I també ens sembla que aquest és un tema que convindria tractar en Comissió. Jo avanço que, si havíem fet una interpellació, era precisament per a poder presentar alguna moció sobre aquest tema, i és per això que ho hem portat aquí i no ho hem pogut fer per escrit, perquè una interpellació només té sentit, senyor President, quan es porta al Plenari del Parlament, i una moció no es pot presentar per ser contestada per escrit, almenys que aquest Diputat conegui. És per això que ho havíem fet en forma d'interpellació.

De tota manera, com que pensem que alguns d'aquests temes, que se'ns diu que s'han resolt amb molt d'èxit, ara seria, evidentment, molt difícil de resoldre'ls aquí, com, per exemple : «es fomentarà el coneixement mitjançant un centre d'informació dependent del Departament d'Indústria i Energia de la Llei de Conservació de l'Energia.» Ens agradaria saber quin és aquest centre, com es fa, quin horari té, quantes consultes ha tingut, etcètera, perquè se'ns ha dit que ha tingut molt d'èxit, i, per tant, són dades que, per al coneixement, no únicament d'aquest Diputat que els parla i del nostre Grup, sinó —m'ho imagino— de tota la Cambra, convindria que les tinguéssim amb més precisió per a ús de tots els senyors Diputats.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a un torn de rèplica. (*Pausa.*) Eh? Molt bé.

Presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal

Passem, doncs, al punt següent de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la proposta de Proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal, proposta que recordaré que ha estat presentada per tots els Grups parlamentaris i per tres Diputats no adscrits.

Abans d'iniciar el debat de presa en consideració, el senyor Secretari donarà lectura del criteri del Govern.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «Macià Alavedra i Moner,

Secretari del Govern de la Generalitat de Catalunya, certifico :

»Que en la sessió del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, celebrada el dia d'avui, s'ha pres l'acord que es reproduceix a continuació :

»Vist el que disposa l'article 105.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, s'acorda prendre en consideració i donar conformitat a la tramitació de la Proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal.»

El Sr. PRESIDENT : Comencem ara, doncs, el debat. Hi ha possibilitat d'un torn a favor i d'un torn en contra. Algun senyor Diputat desitja prendre la paraula per al torn a favor? *(Pausa.)* Bé, no hi ha torn a favor; doncs, suposem que tampoc no hi ha torn en contra.

És que els Grups volen indicar la seva posició? *(Pausa.)* Bé, com que és una proposta que fa, pràcticament, tota la Cambra, és natural que no sigui necessari ni fixar-ne la posició ni parlar-ne a favor. Aleshores, podem passar directament a la votació.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord a prendre en consideració aquesta proposta, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La proposta de Proposició de Llei ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

**Moció subsegüent
a la interpellació al Consell Executiu
sobre la creació del càrrec d'assessor
de la Presidència per a assumptes econòmics**

El punt següent de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la creació del càrrec d'assessor de la Presidència per a assumptes econòmics, presentada pel Grup Socialista. Per a defensar la moció, té la paraula el Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, com a conseqüència de la interpellació que el nostre Grup va presentar al Consell Executiu sobre el càrrec d'assessor de la Presidència per a assumptes econòmics, hem decidit presentar una moció subsegüent, atès el debat que es produí a la darrera sessió d'aquest Ple.

Nosaltres volguérem posar damunt de la taula un conjunt de consideracions en relació amb aquest tema, i ho férem amb tota la contundència i escrupolositat jurídica, assenyalant molt clarament que hi havia possibles defenses jurídiques, des del punt de vista d'intentar, com es va fer en el torn de resposta, donar unes justificacions en relació amb el que va significar el nomenament i, després, la renúncia econòmica que pressuposava, concretament, el càrrec d'assessor per a assumptes econòmics.

Nosaltres volguérem recordar, al seu dia, que quan aprovàrem nosaltres l'Estatut Interior es produí, per part, concretament, del senyor Trias Fargas, la seva renúncia a l'escó en el Congrés dels Diputats; que, amb posterioritat, es produeix, després de les eleccions del 28 d'octubre, la seva renúncia com a Conseller de la Generalitat; volguérem recordar l'esperit que hi havia en aquesta Cambra, i s'expressà en les explicacions de vot, en relació amb incompatibilitats de càrrec de Conseller, o

aquells càrrecs que precisaven una dedicació completa, i càrrecs representatius, com era el càrrec de representant en el Congrés dels Diputats; assenyalàrem molt clarament com es produïen aquests nomenaments, el 16 de novembre, com és produïa, simultàniament, el nomenament del nou Conseller d'Economia i Finances, i, simultàniament, el nomenament, com a càrrec de confiança, dins del que pressuposava la legislació vigent, amb una remuneració —i es parla de remuneració econòmica concretament quan s'hauria de parlar de nivell orgànic, però es parla de remuneració econòmica a nivell de Director General, pel que feia al senyor Trias Fargas—; també volguérem recordar que les competències que s'atribuïen a aquest assessor econòmic eren les competències pròpies d'un Conseller d'Economia i Finances. Volguérem també dir molt clarament que la dedicació, o el que significa un nivell orgànic de Director General, vol dir una dedicació exclusiva a la tasca de Director General; volguérem també assenyalar la preocupació que nosaltres teníem de la consideració que ens mereixien aquests càrrecs d'assessorament, que calia una tipificació, que calia entendre el que podrien ser assessoraments esporàdics o assessoraments permanents i, si, d'acord amb la legislació vigent avui, per part de la Generalitat, en el *Diari Oficial de la Generalitat*, de data 24 de març del 82, i, concretament, pel que fa al Decret del 25 de febrer, s'estableixen unes facultats obertes per tal que el règim retributiu aplicable al personal nomenat per a càrrecs eventuais sigui el mateix que l'establert per al personal contractat amb règim administratiu i, a aquest efecte, els decrets de creació de càrrecs eventuais fixaran el nivell orgànic corresponent, estem davant d'una indefinició àmplia, que permet que els càrrecs d'assessorament tinguin el nivell orgànic que cadascun dels decrets els vulguin assimilar. I nosaltres, evidentment, volguérem recordar que un nivell orgànic de Director General també requereix una dedicació exclusiva.

Volguérem també assenyalar que l'entrada en vigor de la Llei d'Incompatibilitats demostrava, de forma palesa, que no es podien percebre més de dues remuneracions en càrrecs a l'Administració pública, organismes autònoms i empreses vinculades. I, això, ho deia en forma taxativa. Per tant, s'estaven fent uns nomenaments, el 16 de novembre; en aquests nomenaments s'assenyalava el caràcter econòmic que es derivava del nomenament quan hi havia una entrada en vigor d'una Llei d'Incompatibilitats que tots sabíem que, el primer de gener, impedia aquesta duplictat de cobrament de sous. I això al marge de les consideracions del que podríem denominar el do de la ubiquïtat que, tradicionalment, han tingut càrrecs polítics i càrrecs administratius, quan han cobrat dos, tres i quatre sous, cosa que entra ja en el terreny de la més estricta moralitat pública, entesa des de la característica d'una dedicació completa, bé sigui representativa, bé sigui administrativa, requereix una única font de retribució.

Nosaltres també volguérem dir molt clarament que ens preocupava la filosofia que hi havia en aquesta decisió presa pel Consell Executiu. Es coneixia una entrada en vigor d'una llei el primer de gener; es prenen unes decisions administratives el 16 de novembre; se sabia perfectament que durant aquest període del mes i mig s'havia de reconsiderar, i, aleshores, el que nosaltres vam voler dir és que aquí hi havia hagut un procés de negligència.

La resposta fou la tradicional, la típica que es produeix en aquests casos, en el sentit de dir : els Socialistes presentaren una interpellació el 2 de desembre, i, ai las!, el senyor Trias Fargas renuncià el primer de desembre. És a dir, el Consell Executiu i la Presidència nomenen un assessor econòmic, en el qual es parla de règim econòmic, i, als quinze dies, la persona afectada, el senyor Trias Fargas, presenta la seva renúncia econòmica en el càrrec. Això és un plantejament que és clar que el que podia fer el Consell Executiu i el President, el que poden fer és tenir el senyor Trias Fargas com a Assessor, que fins i tot pugui suplir, per les característiques que hi ha en aquest Decret, aspectes que considera que no pot dur a terme un Conseller d'Economia i Finances. Això em sembla, diguem-ne, incorrecte perquè tenim tot el respecte a les capacitats, almenys, diguem-ne, teòriques i de preparació que pugui tenir qualsevol Conseller d'Economia i Finances en la història de la nostra Generalitat de Catalunya. Però el que sí que és cert és que el que s'ha produït, de forma clara i inequívoca, és un plantejament del tema que obligà a una reconsideració immediata, com a conseqüència d'una interpellació. És a dir, es produeix un fenomen típic i clar de negligència. Es produeix un fenomen que no podríem nosaltres qualificar d'illegal, des de la perspectiva que es podria dir perfectament : miri, el nomenament va ser el 16 de novembre, sempre que el senyor Trias Fargas el 31 de desembre hagués presentat la renúncia, aquí hi hauria hagut una plena legalitat del fet, vol dir que el Consell Executiu, des de la seva perspectiva, continua defensant la filosofia d'uns nomenaments d'assessorament, que aquests nomenaments poden tenir el nivell orgànic que es vulgui, d'acord amb el que diu el *Diari Oficial de la Generalitat*, i que nosaltres consideràvem, evidentment —malgrat aquesta entrada en vigor, que no ens agradava en aquest aspecte— que calia remunerar, amb sou de director general, aquesta persona que, alhora, estava formant part i rebent la seva retribució o la seva indemnització en el Congrés dels Diputats.

Això pot ser perfectament legítim, però és obvi que, des de la perspectiva d'un Govern que, si més no, té present la legislació que és vigent a trenta dies vista, no fa un plantejament de substituir un Conseller; automàticament, el mateix dia, crear un càrrec d'assessorament econòmic, donar una retribució, derivada del nivell orgànic de director general, que s'atribueix a la persona del senyor Trias Fargas, i, això fet amb simultaneïtat, vol dir que aquí hi ha una filosofia de compensació econòmica que, si més no, vulnera l'esperit d'una llei que entrava en vigor el primer de gener.

És des d'aquest punt de vista que nosaltres hem presentat una moció, molt centrada en l'aspecte de negligència. I que quedi clar que nosaltres, amb aquesta interpellació, el que hauríem pogut fer, invitem a fer-ho el Consell Executiu, i crec que seria positiu que es treballés en la línia de fer una política del que s'entén pels assessoraments, els límits d'aquest assessorament; quan es produeix un assessorament de dedicació exclusiva, que vol dir, possiblement, aquells assessoraments que han de tenir un nivell orgànic elevat, de director general o de Subdirector General, vol dir que requereix una dedicació exclusiva, o aquells assessoraments que poden tenir la característica d'espòrads han de tenir un nivell orgànic corresponent. És a dir, convé una certa regulació del que ha estat una

discrecionalitat històrica de la Llei de Funcionaris Civils, per la qual es podria establir un nombre màxim de cinc assessors, i aquests cinc assessors anaven a criteri bastant subjectiu, i podien donar lloc, evidentment, a compensacions polítiques i personals en determinades persones de la nostra societat que tinguessin contactes personals, contactes polítics amb els que havien de prendre la decisió en relació amb l'assessorament.

Invitem seriosament el Consell Executiu, i crec que avui, concretament, aquest Decret que abans els he llegit dona un marge de discreció que requeriria ser curosos amb el tema. I no hem volgut nosaltres presentar una moció des d'aquesta perspectiva, perquè semblaria que intentem imposar criteris que nosaltres defensem en el conjunt de l'Estat, de transparència i de voler situar el tema dels assessoraments dins d'unes pautes més correctes, i voler-los portar al si del Parlament de Catalunya. És per això que d'una forma elegant, i crec que correcta, invitem el Consell Executiu a una readaptació en aquesta matèria.

Per tant, nosaltres hem centrat la moció en l'element de negligència del Consell Executiu, i hem dit que el Parlament de Catalunya constata la negligència del Consell Executiu, en no tenir present en el nomenament de l'Honorable senyor Trias Fargas com a assessor del President de la Generalitat per a assumptes econòmics, efectuat pel Decret de la Presidència 406/1982, del 16 de novembre, l'entrada en vigor el primer de gener de 1983 de la Llei del 9 de juny de 1982, número 20/82, d'incompatibilitats en el sector públic, que estableix la impossibilitat de percebre més d'una retribució amb càrrec als pressupostos de les Administracions públiques i dels organismes i empreses dependents. És a dir, s'assenyala una negligència —entenent molt bé què vol dir negligència des de la seva anàlisi semàntica i des de la seva significació jurídica—, és a dir, hi ha hagut una manca de previsió, sense que nosaltres considerem si realment hi ha hagut una voluntat política inequívoca d'intentar compensar una determinada situació, que venia avalada per una llei que va aprovar aquest Parlament de Catalunya, la qual feia incompatible el càrrec de Conseller de la Generalitat amb la possibilitat de dedicar-se a tasques representatives en el Congrés de Diputats. I això fou un tema de gran debat, aquesta Cambra tingué una majoria, i, poca o molta —des de la nostra perspectiva—, hi ha una negligència, i també vull dir molt clarament que des de la nostra perspectiva subjectiva hi ha hagut una voluntat clara del Consell Executiu de compensar situacions personals, però com que aquest no és un tema objectivable, no l'hem volgut situar en el si de la moció, sinó assenyalar i posar damunt la taula aquesta negligència.

I, ho recordo, invito el Consell Executiu per a solucionar i redactar el tema dels assessoraments, i si aquest tema no es produeix, nosaltres farem l'actuació parlamentària pertinent, perquè crec que és correcte i evitariem tot un conjunt de susceptibilitats i, per tant, de possibles abusos que es podrien produir en aquest tema.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : A aquesta moció hi ha una única esmena presentada, que ha estat presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Per a defensar aquesta esmena, té la paraula el Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Des de l'escó mateix, senyor President, amb permís, nosaltres, recollint en bona part les argumentacions del senyor Armet, entenem que calia arribar a una generalització del problema, que aquest problema concret —nosaltres també utilitzaríem els arguments que ha donat el senyor Armet— no s'havia d'haver donat si la normativa del nomenament d'assessors s'hagués adaptat ja previsorament a aquesta Llei que entrava en vigor l'1 de gener, la Llei 20/82, del 9 de juny de 1982. Ens sembla que aquesta era la qüestió essencial, i que una moció d'aquest Parlament ha de tenir més aquest contingut jurídic de destacar aquesta no-adequació d'una normativa a lleis fins i tot de rang superior i, per tant, havia d'haver-se efectuat, i no tant entrar en la qüestió d'un cas concret, que ens sembla que, evidentment ha servit —i ens sembla que molt bé— per a explicar on pot portar aquesta manca de previsió, però que la moció hauria d'estar redactada en altres termes.

És en aquest sentit que nosaltres presentem aquesta esmena, que és una esmena de modificació, que diu el següent : «El Parlament de Catalunya, tenint en compte el Decret 47/1982, del 25 de febrer de 1982, i l'entrada en vigor el primer de gener de 1983 de la Llei del 9 de juny del 1982, número 20/82, constata la manca de previsió del Consell Executiu en no haver adaptat la normativa del nomenament d'assessors a la dita Llei.»

Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Poden ara intervenir els Grups que no han participat en el debat. El Grup Centrista desitja intervenir? (*Pausa.*) El Grup d'Esquerra Republicana? (*Pausa.*) El senyor Hortalà té la paraula en nom del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per a exposar la posició del Grup d'Esquerra Republicana en relació amb aquesta moció, voldria inicialment, i molt breument, fer unes consideracions d'altra banda prou conegudes.

En primer lloc, el nomenament d'assessors és una pràctica usual avui en la majoria de governs.

En segon lloc, es tracta de càrrecs de confiança que, dintre d'una línia ideològica més o menys afi al que pretenen és posar a disposició dels governs, o del seu president en concret, una experiència, uns coneixements normalment de tipus ocasional, ocasional en el sentit de consulta, en el sentit no d'una jornada, no d'un seguiment laboral, sinó d'estar a disposició per quan realment se'ls necessiti en relació amb la consulta a fer.

I, en tercer lloc, habitualment aquests càrrecs gaudeixen de retribucions, també normalment fixes en la seva quantia i periòdiques en el seu venciment, i que són recollides bé explícitament en els pressupostos o bé en partides genèriques.

Des d'aquest punt de vista, Esquerra Republicana entén que és perfectament normal, que és perfectament lícit que el Govern de la Generalitat vulgui i hagi nomenat assessors. La qüestió conflictiva rau en el fet que, com tots vostès saben, l'assessor nomenat és Diputat —ho era al seu moment— i és Diputat al Parlament de Madrid.

Bé, certament els motius que s'addueixen, nosaltres entenem que substantivament són dos : per un costat, els motius que s'addueixen per a establir negligència d'una manera

concreta o, més suaument, per a establir manca de previsió com fa l'esmena presentada pel Partit Socialista Unificat. I les raons que s'addueixen, com dic, substantivament entenem que són dues : una, de tipus implícit, una illegalitat que em permeto d'anomenar real, una incompatibilitat, perdó, de tipus real, i una altra més explícita que és una presumpta incompatibilitat legal.

La compatibilitat de tipus real ve lligada al fet que el nomenament comporta una retribució econòmica a nivell de director general. I en aquest sentit, per extensió, s'argumenta que si la retribució és a nivell de director general hi pot caure una dependència funcional i orgànica també a nivell de director general, la qual cosa, evidentment, comportaria la incompatibilitat real del compliment d'una jornada de treball.

Nosaltres entenem que això no és així, que el nomenament comporta només a efectes estrictament econòmics la retribució a nivell de director general, però que no hi ha dependència ni funcional ni orgànica, en el sentit convencional del terme, i que, evidentment, les lleis adduïdes pel que fa a això, com són la de 4/81 de la Funció Pública i el Decret 47/82, concretament en el seu article 2.a), són, pel que diem, d'una aplicació inadequada, d'una interpretació extensiva, i nosaltres entenem inadequada a la pretensió del Grup que presenta la moció.

Per tant, des d'aquesta perspectiva d'incompatibilitat real d'un compliment d'una jornada, que un assessor hagi de tenir una tasca laboral fixa i determinada, entenem que no és correcta, que no hi ha, des d'aquest punt de vista negligència i que, evidentment, des d'aquest punt de vista tampoc no hi ha cap manca de previsió. L'assessor fa la seva feina d'assessor, cobra, perquè d'aquesta manera està establert, a nivell de director general, però no és un director general i, per tant, no té una obligatorietat de jornada. No hi ha, per tant, incompatibilitat real.

Es podrà discutir si el nivell de retribució és elevat, si és adequat o inadequat, però aquest és un altre tema, però no hi ha en aquest punt de vista, des de la nostra perspectiva, no hi ha incompatibilitat real, incompatibilitat de jornada, i, per tant, no hi veiem la negligència ni la manca de previsió.

El segon punt de vista, o la segona raó que s'addueix per a fonamentar aquesta moció, és la incompatibilitat legal, i això sobre la base de la Llei 9/82, del 20 de juny, i concretament pel que estableix de la impossibilitat de percebre dos sous. Bé, aquest és un cas molt conegut per diferents membres, fins i tot, d'aquesta Cambra. La Llei en si mateixa, i per la mateixa filosofia, per l'esperit i per la lletra de la Llei, no impedeix que una persona que incorre en els supòsits de la Llei pugui tenir dues funcions : un Diputat pot exercir com a tal Diputat un altre càrrec dins l'Administració, a condició de no cobrar els dos sous.

Per tant, el Consell Executiu, i en aquest cas la persona designada, davant del coneixement d'aquesta Llei, tenien, i concretament a la persona designada se li presentaven, quatre alternatives : podia continuar de Diputat, cobrant de Diputat i exercint de Diputat, i continuar d'assessor però sense cobrar d'assessor, és a dir, funcions econòmiques de Diputat i funcional de Diputat, i només funcionals d'assessor; podia renunciar al sou de Diputat i tenir el sou i les funcions d'assessor; podia dimitir de Diputat i exercir plenament d'assessor; podia dimitir d'assessor i exercir plenament de Diputat.

Per tant, les possibilitats hi eren, la Llei en si mateixa no prohibeix que es facin aquests tipus de nomenaments, seran políticament adequats o inadequats, però negligència en aquest tipus de nomenament nosaltres tampoc no la veiem, ni negligència ni manca de previsió. La Llei l'única cosa que estableix és la doble percepció de sous, i, havent-hi una renúncia en un o en un altre cas, funcionalment es poden exercir tots dos.

Per tant, nosaltres des de les raons exposades creiem que la moció en qüestió no és convincent; creiem, efectivament, que no hi ha negligència, que no hi ha manca de previsió, i, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Armet, amb el qual tinc una amistat personal, i a més a més una admiració perquè es distingeix per tenir una gran, jo en diria fins i tot frondositat d'argumentació, ens obsequia moltes vegades amb argumentacions que ell qualifica de racionalitat i de rigor, ens obsequiava habitualment, i ara, últimament, sembla que ens vol obsequiar amb el que ell qualifica d'intervencions de moralització. Jo el que li voldria demanar al senyor Armet, per l'apreci que li tinc personal i com a Diputat, és que aquest zel moralitzador no li fes perdre el rigor i la racionalitat amb què ens ha obsequiat sempre en el passat.

I en donaré uns exemples, d'aquest temor que jo tinc. La interpellació que va donar lloc a aquesta moció versava, substancialment, sobre la creació del càrrec d'assessor a la Presidència per a assumptes econòmics, i versava també sobre la pretesa assimilació a la categoria orgànica de director general. I a partir d'aquí parlava el senyor Armet —jo he estat repassant el *Diari de Sessions* d'aquell dia— d'això, de la creació del càrrec d'assessor, i parlava també de palesa illegalitat, i aquesta és una paraula molt dura, i avui ens parla de negligència. Són paraules molt dures.

Palesa illegalitat, senyor Armet, a mi em sembla que no. A mi em sembla que no perquè entre altres raons vostè mateix en preparar la moció i presentar la moció ha deixat de banda aquella argumentació relativa a la creació del càrrec, la qual vostè qualificava de palesa illegalitat. I per què l'ha deixada de banda? La deixada de banda perquè les explicacions, potser, de l'Honorable Conseller quan va contestar la interpellació el van convèncer, o potser l'ha deixada de banda perquè s'ha adonat que no tenia raó en fer aquelles afirmacions.

Examinem els fets. El Decret de creació del càrrec, al qual es referia la interpellació, és un decret molt curt, del 16 de novembre, però, és un Decret del 4 de novembre, en el qual, en el seu article primer —només en té dos— diu : «Es crea el càrrec d'Assessor a la Presidència de la Generalitat per a assumptes econòmics, adscrit al Departament de Presidència, assimilat —i aquí ve l'important—, a efectes econòmics —no a efectes orgànics, tal com ara ha comentat el Diputat que m'ha precedit, però el Decret ho diu molt, molt taxativament, «assimilat, a efectes econòmics»—, a la categoria administrativa de director general.»

Per tant, qualsevol raonament que es basés que hi havia una

adscripció orgànica de director general, i que això exigia dedicació completa, queda buit de contingut, perquè l'assimilació a director general —hi insisteixo— era només a efectes de retribució.

Per tant, des d'aquest punt de vista no hi ha cap incompatibilitat, perquè és la creació d'un càrrec abstracte, que orgànicament no es configura com a director general, sinó només a efectes retributius.

La incompatibilitat es podria produir, no en la creació del càrrec, es podria produir *ad personam* si hi havia incompatibilitat de percepció. Però —continuem—, la mateixa Llei tan citada, del 9 de juny, l'anomenada Llei d'Incompatibilitats del Sector Públic, explícitament reconeix aquesta possibilitat, i la reconeix en la Disposició Addicional Primera, quan diu : «El personal comprendido en el ámbito de aplicación de la presente Ley que acceda a la condición de Diputado o de Senador en las Cortes Generales, o a miembro de asambleas legislativas, etcétera» (*Pausa.*) Perdó, estic malament de la vista, ja : «...quedarà en situación de excedencia especial o similar, con reserva de la plaza y localidad de destino.» Això és el punt 1, i el punt 2 diu : «Quienes, no obstante, deseen continuar prestando servicios, podrán hacerlo, pero deberán optar entre la retribución correspondiente a dicho cargo o a la que venían percibiendo como consecuencia de su elección.»

Per tant, no es tracta d'una interpretació més o menys subjectiva; es tracta d'una lectura literal de la Disposició Addicional Primera de la Llei d'Incompatibilitats del Sector Públic.

Illegalitat? Ni una. Manca de previsió? Tampoc, en el moment de crear el càrrec. Ni, evidentment, poca moralització. D'altre cantó sabem —i ho vam llegir a la premsa, ho vam llegir, concretament, a la premsa, el dia 2 de febrer de 1983— que el Govern havia creat càrrecs d'assessor, assimilats a subdirector general, i que n'havia creat, si no ho recordo malament, cent seixanta.

Per tant, ni illegalitat, ni manca de previsió, ni manca de moralització. En tot cas, cent seixanta vegades més moralització. Per això em sembla, a mi, per aquestes raons, que de la seva argumentació de la Moció desapareix tota referència a la creació del càrrec, i la Moció, estrictament, fa referència a la incompatibilitat de sous. Anem a parlar d'això, doncs.

El dia 16 de novembre es produeix un altre Decret, que és amb el que abans jo m'havia confós, pel qual es nomena —per a ocupar aquest lloc que s'havia creat en el Decret 4 de novembre— el senyor Trias Fargas com a assessor de la Presidència.

Bé, en el moment del nomenament del senyor Trias Fargas, la Llei d'Incompatibilitats —que ja hem dit que només afecta, en aquest cas, quant a les percepcions— no havia entrat en vigor. Entrava en vigor l'1 de gener, com és ben conegut de tots els senyors Diputats i les senyores Diputades.

Essent això així, ens trobem que onze dies després del nomenament del senyor Trias Fargas per al càrrec que s'havia creat per Decret del dia 4, el senyor Trias Fargas, formalment, en carta dirigida a la Conselleria d'Economia i Finances, renuncia a tota percepció pel càrrec per al qual acaba de ser nomenat. I això es produeix un mes abans de l'entrada en vigor de la incompatibilitat que restava, de la incompatibilitat única que podia ser esgrimida. És evident que això ho hauria pogut fer, fins i tot, el dia abans de l'entrada en vigor de la Llei, i en cap moment no hauria estat en situació d'illegalitat.

Per tant, les possibilitats hi eren, la Llei en si mateixa no prohibeix que es facin aquests tipus de nomenaments, seran políticament adequats o inadequats, però negligència en aquest tipus de nomenament nosaltres tampoc no la veiem, ni negligència ni manca de previsió. La Llei l'única cosa que estableix és la doble percepció de sous, i, havent-hi una renúncia en un o en un altre cas, funcionalment es poden exercir tots dos.

Per tant, nosaltres des de les raons exposades creiem que la moció en qüestió no és convincent; creiem, efectivament, que no hi ha negligència, que no hi ha manca de previsió, i, per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció.

Senyor President, senyores i senyors Diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT : En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula el Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ I CLAUS : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Armet, amb el qual tinc una amistat personal, i a més a més una admiració perquè es distingeix per tenir una gran, jo en diria fins i tot frondositat d'argumentació, ens obsequia moltes vegades amb argumentacions que ell qualifica de racionalitat i de rigor, ens obsequiava habitualment, i ara, últimament, sembla que ens vol obsequiar amb el que ell qualifica d'intervencions de moralització. Jo el que li voldria demanar al senyor Armet, per l'apreci que li tinc personal i com a Diputat, és que aquest zel moralitzador no li fes perdre el rigor i la racionalitat amb què ens ha obsequiat sempre en el passat.

I en donaré uns exemples, d'aquest temor que jo tinc. La interpellació que va donar lloc a aquesta moció versava, substancialment, sobre la creació del càrrec d'assessor a la Presidència per a assumptes econòmics, i versava també sobre la pretesa assimilació a la categoria orgànica de director general. I a partir d'aquí parlava el senyor Armet —jo he estat repassant el *Diari de Sessions* d'aquell dia— d'això, de la creació del càrrec d'assessor, i parlava també de palesa illegalitat, i aquesta és una paraula molt dura, i avui ens parla de negligència. Són paraules molt dures.

Palesa illegalitat, senyor Armet, a mi em sembla que no. A mi em sembla que no perquè entre altres raons vostè mateix en preparar la moció i presentar la moció ha deixat de banda aquella argumentació relativa a la creació del càrrec, la qual vostè qualificava de palesa illegalitat. I per què l'ha deixada de banda? La deixada de banda perquè les explicacions, potser, de l'Honorable Conseller quan va contestar la interpellació el van convèncer, o potser l'ha deixada de banda perquè s'ha adonat que no tenia raó en fer aquelles afirmacions.

Examinem els fets. El Decret de creació del càrrec, al qual es referia la interpellació, és un decret molt curtet, del 16 de novembre, perdó, és un Decret del 4 de novembre, en el qual, en el seu article primer —només en té dos— diu : «Es crea el càrrec d'Assessor a la Presidència de la Generalitat per a assumptes econòmics, adscrit al Departament de Presidència, assimilat —i aquí ve l'important—, a efectes econòmics —no a efectes orgànics, tal com ara ha comentat el Diputat que m'ha precedit, però el Decret ho diu molt, molt taxativament, «assimilat, a efectes econòmics»—, a la categoria administrativa de director general.»

Per tant, qualsevol raonament que es basés que hi havia una

adscripció orgànica de director general, i que això exigia dedicació completa, queda buit de contingut, perquè l'assimilació a director general —hi insisteixo— era només a efectes de retribució.

Per tant, des d'aquest punt de vista no hi ha cap incompatibilitat, perquè és la creació d'un càrrec abstracte, que orgànicament no es configura com a director general, sinó només a efectes retributius.

La incompatibilitat es podria produir, no en la creació del càrrec, es podria produir *ad personam* si hi havia incompatibilitat de percepció. Però —continuem—, la mateixa Llei tan citada, del 9 de juny, l'anomenada Llei d'Incompatibilitats del Sector Públic, explícitament reconeix aquesta possibilitat, i la reconeix en la Disposició Addicional Primera, quan diu : «El personal comprendido en el ámbito de aplicación de la presente Ley que acceda a la condición de Diputado o de Senador en las Cortes Generales, o a miembro de asambleas legislativas, etcétera» (*Pausa.*) Perdó, estic malament de la vista, ja : «...quedarà en situación de excedencia especial o similar, con reserva de la plaza y localidad de destino.» Això és el punt 1, i el punt 2 diu : «Quienes, no obstante, deseen continuar prestando servicios, podrán hacerlo, pero deberán optar entre la retribución correspondiente a dicho cargo o a la que venían percibiendo como consecuencia de su elección.»

Per tant, no es tracta d'una interpretació més o menys subjectiva; es tracta d'una lectura literal de la Disposició Addicional Primera de la Llei d'Incompatibilitats del Sector Públic.

Illegalitat? Ni una. Manca de previsió? Tampoc, en el moment de crear el càrrec. Ni, evidentment, poca moralització. D'altre cantó sabem —i ho vam llegir a la premsa, ho vam llegir, concretament, a la premsa, el dia 2 de febrer de 1983— que el Govern havia creat càrrecs d'assessor, assimilats a subdirector general, i que n'havia creat, si no ho recordo malament, cent seixanta.

Per tant, ni illegalitat, ni manca de previsió, ni manca de moralització. En tot cas, cent seixanta vegades més moralització. Per això em sembla, a mi, per aquestes raons, que de la seva argumentació de la Moció desapareix tota referència a la creació del càrrec, i la Moció, estrictament, fa referència a la incompatibilitat de sous. Anem a parlar d'això, doncs.

El dia 16 de novembre es produeix un altre Decret, que és amb el que abans jo m'havia confós, pel qual es nomena —per a ocupar aquest lloc que s'havia creat en el Decret 4 de novembre— el senyor Trias Fargas com a assessor de la Presidència.

Bé, en el moment del nomenament del senyor Trias Fargas, la Llei d'Incompatibilitats —que ja hem dit que només afecta, en aquest cas, quant a les percepcions— no havia entrat en vigor. Entrava en vigor l'1 de gener, com és ben conegut de tots els senyors Diputats i les senyores Diputades.

Essent això així, ens trobem que onze dies després del nomenament del senyor Trias Fargas per al càrrec que s'havia creat per Decret del dia 4, el senyor Trias Fargas, formalment, en carta dirigida a la Conselleria d'Economia i Finances, renuncia a tota percepció pel càrrec per al qual acaba de ser nomenat. I això es produeix un mes abans de l'entrada en vigor de la incompatibilitat que restava, de la incompatibilitat única que podia ser esgrimida. És evident que això ho hauria pogut fer, fins i tot, el dia abans de l'entrada en vigor de la Llei, i en cap moment no hauria estat en situació d'illegalitat.

Per tant, això ho fa —hi insisteixo— amb un mes d'anticipació, i només onze dies després del seu nomenament. No hi ha, per tant, ni en aquest sentit, incompliment, i tampoc no hi ha manca de previsió, perquè preveure el que pot passar amb una llei que entra en vigor al cap d'un mes és..., és previsor, no va cobrar ni un sol sou, i abans de cobrar-lo va renunciar a tota percepció pel càrrec d'assessor.

Amb això acabo. M'hauria pogut estendre més amb argumentacions de caire jurídic, com les que ha donat el senyor Hortalà, però no vull cansar la paciència de les senyores i els senyors Diputats, perquè simplement seria repetir arguments que ell ha donat. Per tant, i amb això acabo, ni imprevisió en la creació, ni imprevisió en el nomenament. I molt menys, negligència, i molt menys palesa illegalitat.

A mi em fa por que això obeeixi a una —tant la interpellació com la moció—, obeeixin a una forma d'agressió verbal que jo lamentaria molt, que jo lamentaria molt que s'anés generalitzant. I per què ho dic, això? Perquè, tal com ho he dit en començar, em sembla que els qualificatius que s'han emprat, tant en la interpellació, com en la moció, com, fins i tot, en l'esmena a la moció, són excessius. Aquesta agressió verbal, si prosperés, si es generalitzés, sí que seria una desmoralització; no seria un procés moralitzador, seria un procés desmoralitzador en relació amb la política de casa nostra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Té ara la paraula el senyor Armet, estrictament per a indicar la seva posició respecte a l'esmena presentada.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors Diputats, amb les dificultats que sempre tenen les interpellacions, que no pots reobrir el debat, i que, per tant, s'ha de ser estrictament curós en relació amb el que assenyalava el debat d'interpellacions, sí que em permetran de dir que, almenys des de la perspectiva del Grup Socialista, el que per a nosaltres és important són tots aquells aspectes que el dia de la presentació de la interpellació van sortir damunt de la taula, la resposta del Conseller i, lògicament, la Moció subsegüent del Grup Socialista, a partir d'aquesta anàlisi. No reobrir un debat.

Sí que em permetran, també, que els digui —amb molta simpatia i cordialitat, perquè hi ha hagut elements de cordialitat— que, per a mi, és un gran honor que es digui que jo he estat una persona que he volgut representar el rigor, la racionalitat, però també els voldria dir que, dissortadament, totes les posicions plantejades amb rigor i racionalitat durant els tres últims anys —i aquesta també n'és una— no han estat mai guanyadores, la qual cosa sempre és una mica contradictòria per al mateix Consell Executiu. Ho lamento, i agraeixo moltíssim, i agraeixo moltíssim, sincerament, aquesta cordialitat parlamentària, que s'ha manifestat en una interpellació que podia tenir elements durs, i ho agraeixo, i aquesta ha estat la nostra tònica, i continuarà, lògicament, essent la nostra tònica.

I, a l'últim, dir que la frondositat o la subtileza sempre...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet, el torn aquest no està previst per a respondre, sinó únicament per a parlar relativament a l'esmena.

El Sr. ARMET : Senyor President, jo voldria dir una qüestió d'ordre en relació amb les consideracions d'interpellació, que si el senyor President hagués assenyalat a alguns

dels que fan posicionament en relació amb la Moció, estrictament, que parlessin en relació amb la Moció, jo seria absolutament disciplinat, des d'aquesta perspectiva. Si el senyor President no talla quan hi ha digressions personals o judicis de valor, òbviament, òbviament tinc un cert dret de rèplica, crec jo.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet, els Diputats que han parlat, han parlat relativament a la Moció, estrictament respecte a la Moció.

El Sr. ARMET : Concretament, el senyor Subirà ha fet, a la primera i a l'última part de la seva intervenció, estrictament al·lusions personals i judicis de valor. Evidentment, si vostè diu : «Vostè no hi pot respondre», jo, que sóc molt reglamentista, entenc que no puc respondre, però sí que demanaria, com a qüestió d'ordre...

El Sr. PRESIDENT : Senyor Armet, vostè ja havia respost a això; ha parlat llargament de la cordialitat i de tota la resta...

(Remor de veus i rialles.)

El Sr. ARMET : No, perdó, perdó, em sembla que no, senyor President. Per tant, continuant amb aquesta disciplina que caracteritza aquest comportament moralitzador del Portaveu que els parla, vaig directament al tema que ens ocupa.

L'esmena presentada pel Grup parlamentari del PSUC, que és l'única que s'ha presentat a aquest tema, fa referència, concretament, a l'expressió «manca de previsió». Nosaltres havíem utilitzat l'expressió «negligència» i aquí es parla de «manca de previsió». I aquí voldríem aclarir que aquest tema de «manca de previsió» i de «negligència» és equivalent, i recordar que els termes de «legalitat» a «illegalitat» es plantegen quan no es té coneixement de la renúncia del càrrec, i és en aquest sentit que es traslladen els termes «negligència» i «manca de previsió», quan es coneix que hi ha hagut una renúncia, que es produeix l'1 de desembre, quan la interpellació nostra era del 2 de desembre.

Des d'aquest punt de vista, l'expressió «manca de previsió» em sembla bé. Després, tot el que pugui significar —i això ho he dit en la intervenció primera— una adaptació de la normativa actual pel que fa a l'assessorament i a la política d'assessorament —i aquí sí que jo he invitat el Consell Executiu a fer-ho— crec que és positiu, i crec que convindria fer-ho, i això, concretament, fa referència al Decret del 25 de desembre 47/82, de què parla, concretament, la Moció del PSUC, i especialment a allò que fa referència a l'article cinquè, quan, per exemple, diu que : «el règim retributiu aplicable al personal nomenat per a càrrecs eventuais serà el mateix que l'establert per al personal contractat en règim administratiu.» I aquí es diu : «A aquest efecte, els decrets de creació de càrrecs eventuais fixaran el nivell orgànic corresponent» —no el nivell econòmic, el nivell orgànic corresponent. És a dir, lògicament, director general, que és un nivell orgànic.

Aleshores, nosaltres creiem que és positiu que es faci esment que, precisament, l'entrada en vigor de la Llei del 9 de juny del 82 feia necessària, com a mecanisme de previsió, una adaptació perquè no succeís el que va estar a punt de succeir, i que es va corregir a temps. I, des d'aquest punt de vista, aquí el que es constata és una negligència i manca de previsió, i és evident que no voldria entrar en els elements de judici de valor o en les dades i les dates que han comportat cadascuna de les actituds que ens porten a aquest tema.

És per això que el Grup Socialista considera que és positiu, perquè engloba les dues voluntats: una, assenyalar una manca de previsió, i, l'altra, la voluntat d'interpretar, a la llum de les incompatibilitats, l'element fonamental, que és el següent per a nosaltres: que no hi pot haver una situació de doble retribució econòmica, i això convé de regular-ho, canviant el decret corresponent, i convé tancar o delimitar aquest caràcter d'interpretació oberta que avui planteja aquest Decret. Per tant, des d'aquest punt de vista, el Grup Socialista admet l'esmena presentada pel Grup parlamentari del PSUC per a la seva votació a la Cambra, i demana, a partir d'aquesta intervenció, que els Il·lustres senyores i senyors Diputats tinguin l'atenció de donar-li el seu suport.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació, la Moció, que ha quedat transformada, per l'acceptació del Diputat que l'havia presentada de l'esmena presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Es vota, doncs, el text de l'esmena del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

La Moció ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent
a la interpellació al Consell Executiu
sobre l'exercici de les competències
de la Generalitat en matèria de casinos, jocs i apostes**

Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria de casinos, jocs i apostes. Per a la defensa de la moció té la paraula el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, va quedar molt clar, quan vam substanciar la interpellació, que l'objecte era que s'assumissin totes aquelles competències que ens dona l'Estatut, i molt més, naturalment, aquelles que són exclusives, com és el cas de jocs i apostes. L'eficàcia de la interpellació ha estat que el Govern ha començat a actuar pel que fa a això —si no hi hagués hagut la interpellació no sabem si hauria començat, ja, però de tota manera el que és important és que hagi estat així.

El primer punt de la nostra moció podria semblar, a primera vista, que s'hauria de retirar, però no és així. Nosaltres diem que l'Honorable senyor Conseller de Governació demani a la Mesa del Parlament una convocatòria de la Comissió parlamentària corresponent, i que aquest debat haurà de celebrar-se en el termini màxim de dos mesos. He de dir que el dia 11 de febrer, l'Honorable senyor Conseller va demanar a la Mesa del Parlament que es convoqués la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, per tal de tenir una sessió informativa respecte a això. I he dit que no retirem aquest punt perquè, en realitat, hi ha el compromís de dos mesos, que queda establert en aquest punt, perquè la Comissió, efectivament, ho debati. I

creiem que si exigim quelcom a la Conselleria o al Govern també hem de ser rigorosos quan ens exigim nosaltres mateixos, si volem que la Comissió es reunixi i ho debati en el termini màxim de dos mesos.

Pel que fa al segon punt creiem que és important, òbviament important, que el Govern iniciï converses amb l'Associació de Municipis de Catalunya i amb la Federació de Municipis de Catalunya, a fi i efecte de veure quina pot ser la problemàtica en les diverses localitats del país, i a fi i efecte de poder coordinar i tenir elements per a poder preparar el que després demanem, que és la presentació d'un projecte de llei.

Respecte als punts 3 i 4, he de dir que aquest projecte de llei haurà de tenir, naturalment, en compte els aspectes socials del problema del joc i la necessitat de no fomentar-ne l'hàbit. En el debat que hi va haver l'altre dia sobre la interpellació va quedar molt clara aquesta voluntat, tant per part de nosaltres, del nostre Grup, com per part del senyor Conseller amb la seva intervenció.

I respecte al punt 4, pensem que és on, precisament, hi ha la qüestió més important per a nosaltres, i és el fet que demanem la implantació d'una loteria catalana. I demanem també que, a la futura policia autonòmica, es creï una brigada del joc. Pensem que això de la brigada del joc és important, perquè si la que tenim és una competència exclusiva, és molt natural que vulguem ser nosaltres que a través de la nostra policia la vigilem i, a més a més, la controlem. No creiem que fos gaire normal —gairebé seria còmic— que nosaltres, tenint-ne la competència exclusiva, havent legislat sobre això, per al compliment de la llei, per al compliment de tota la normativa que surti d'aquesta llei, posteriorment a aquesta llei, haguéssim de demanar el concurs de forces alienes a la Generalitat per a exigir-ne el compliment estricte.

Nosaltres celebrarem que aquesta moció sigui votada favorablement. Si és així, haurem aconseguit, almenys, que el Govern actuï i no estalviarem esforços per a aconseguir el mateix en totes aquelles matèries que calgui, perquè les nostres institucions siguin presents al carrer i estiguin en l'ànim del poble. Perquè ha de quedar ben clar que es poden cometre negligències per acció, però també es poden cometre negligències per omissió, i en aquest cas entenem que negligir allò que l'Estatut ens atorga, com a competència exclusiva, és una negligència greu, i no hi podem passar.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: A aquesta moció únicament ha presentat esmenes el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, que ha presentat una esmena a l'apartat 3, de modificació, i una esmena a l'apartat 4, de supressió. En nom d'aquest Grup té la paraula el Diputat senyor Valentín.

El Sr. VALENTÍN-FERNÁNDEZ (*de l'escó estant*): Muchas gracias, señor Presidente, desde el escaño. Son dos enmiendas, la primera consiste en substituir en el apartado 3 de la moción el término de cuatro meses que se concede al Gobierno de la Generalitat para que presente un proyecto de ley sobre las competencias comprendidas en el artículo 9.32 del Estatuto, ampliando el término de cuatro meses a seis meses, por razones de operatividad, de cálculo de lo que realmente será preciso para elaborar un proyecto de ley. Y, la segunda, de supresión del párrafo cuarto de la moción, pero

no tanto porque se esté en desacuerdo con lo que en dicho párrafo se dice, sino porque este Grupo considera que en realidad es un listado de recomendaciones, que no mandatos —son más bien recomendaciones—, se dice expresamente que «la Generalitat considere, de manera especial, etcètera», y nosotros estimamos que es excesivamente genérico, y además con una prospectiva proyectada en el tiempo excesivamente larga como para que ahora se apruebe en una moción. Nosotros creemos que los temas que se plantean en este cuarto punto de la moción son temas que han de plantearse puntualmente en el momento en que realmente sean asumidos y sean planteados desde el punto de vista del Consell Executiu de la Generalitat, y que éste es el momento de hacer mandatos, intimaciones, en relación con ellos. Por tanto, insisto, no es tanto la oposición al contenido de la moción, sino el considerar que tal como está planteada conduciría a una cierta inoperancia del cuarto punto.

Nada más, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Poden ara intervenir els Grups que no han participat en el debat. El Grup Centrista? (Pausa.) No desitja intervenir. El Grup Socialista? El senyor Jou té la paraula, en nom del Grup Socialista, per a fixar la posició d'aquest Grup.

El Sr. JOU (*de l'escó estant*) : Des de l'escó, si us plau, senyor President. El Grup Socialista està d'acord amb el redactat de la moció presentada pel Diputat d'Esquerra Republicana. Per aquest motiu no hi hem presentat esmenes. Potser si el redactat hagués estat a càrrec del nostre Grup hauria significat algun canvi en el plantejament que fa la moció : precisament, el darrer paràgraf del punt 3, creiem que podia haver-se eliminat; no obstant això, no té, tampoc, massa importància. Creiem que són motius de debat al seu moment, en Comissió, i que no han de pressuposar un condicionament, ja, des d'aquest moment de la moció. La Comissió, al seu moment, esbrinarà tots els afers que hi ha implícits en aquest.

D'altra banda, estem totalment d'acord que siguin quatre mesos els que hi hagi des de la primera reunió de la Comissió fins a la presentació del projecte de llei pel Consell Executiu, precisament perquè va ser el mateix Conseller, senyor Macià Alavedra, qui ens va prometre a aquesta Cambra que possiblement el mes de juny aquest projecte de llei ja seria llest. Si és així, no hi ha per què allargar-ho dos mesos més, com és la proposta del Grup del PSU.

Respecte al punt quart de la moció, estem totalment d'acord amb la seva supressió, perquè tot el seu contingut serà motiu de debat, d'aprofundiment, d'anàlisi, al seu moment, en Comissió, i quan ja hi hagi el projecte de llei presentat.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El Grup de Convergència i Unió desitja intervenir en el debat? El Diputat senyor Martí té la paraula.

El Sr. MARTÍ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, per tal de fixar la posició del Grup de Convergència i Unió davant d'aquesta moció que fa referència a l'exercici de les competències de la Generalitat en matèria de jocs, casinos i apostes, vull dir, en primer lloc, la importància que aquesta moció té per al nostre Grup, importància que cal ressaltar no solament pels aspectes econòmics i jurídics, sinó també socials i econòmics quant a l'aportació d'aquesta matèria a la Generalitat; jurídics perquè es tracta d'un tema de competència ex-

clusiva, d'acord amb l'article novè de l'Estatut, i socials, per tal d'evitar que el joc entri a formar part dels hàbits socials del nostre poble. Però també cal dir la prudència amb què ha estat tractat aquest tema davant d'aquest Ple pel Grup d'Esquerra Republicana i pel Diputat que l'ha presentat, i que fa que tots els Grups d'aquesta Cambra avui poguéssim continuar, per tal d'impulsar la labor de l'Executiu en aquesta matèria, defugint qualsevol instrumentalització partidista.

Cal fer esment especial, d'acord amb les paraules que va expressar l'Honorable Conseller de Governació en el debat del Ple del dia 10 de febrer, que aquestes matèries han estat traspassades a la Generalitat amb data del Reial-decret del 20 d'octubre de 1982, i que el mateix Consell Executiu, amb data 2 de desembre de 1982, publica un Decret al *Diari Oficial de la Generalitat*, 288, la qual cosa representa una eficàcia i rapidesa en un tema tan important, eficàcia i rapidesa de la qual tots ens sentim satisfets.

Pel que fa als punts concrets d'aquesta moció, hem de dir que estem totalment d'acord quant al punt primer, si bé ha estat presentada en aquesta Cambra, pel Conseller de Governació, la petició ja formal que es reuneixi la Comissió pertinent, per tal de debatre aquest tema. Però estem totalment d'acord amb les paraules del Diputat senyor Alay, quan ha dit que aquest primer punt fixa dos mesos per tal d'establir el termini adient de reunió d'aquesta mateixa Comissió.

Pel que fa al segon punt, totalment d'acord, també, perquè si bé entenem que el Conseller de Governació ha format, juntament amb l'Ajuntament de Barcelona, un grup de treball per tal de seguir aquest tema, entenem que és important que aquest grup de treball s'ampliï, que es comenti amb l'Associació Catalana de Municipis, i també amb la Federació de Municipis de Catalunya, perquè és un tema que no solament és competència de Barcelona-ciutat sinó de tots els pobles de Catalunya.

Quant al tercer punt hem de dir que si bé entenem que avui no és necessària una llei sobre aquest tema, a causa que, d'acord amb el Decret que ja ha estat publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, 288, serveix per a desenvolupar-lo, entenem que sí que la trobem més que necessària per tal de fixar quina és, en el futur, a Catalunya la política de joc que volem fer, i que volem fer des del Parlament. Per tant, en una matèria en la qual tenim competència exclusiva, d'acord amb l'article 9.32 de l'Estatut d'Autonomia, entenem que cal que aquest Parlament es pronunciï i que tots els Grups ho facin.

Per tant, completament d'acord en aquest tercer punt, i completament d'acord en el quart, que és una conseqüència d'aquest tercer, i que el que fa és puntualitzar quines són les matèries que ha de contenir aquesta llei, i els futurs reglaments que la desenvolupin.

Per tant, d'acord amb tots els punts de la moció, per part del Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat que ha presentat la moció té la paraula per a indicar la seva posició respecte a les esmenes, estrictament sobre aquesta qüestió.

El Sr. ALAY (*de l'escó estant*) : Únicament sobre aquesta qüestió, senyor President. De l'escó estant, voldria dir que respecte al termini per a la presentació del projecte de llei, que presenta l'esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya,

de sis mesos en lloc de quatre, creiem que, veritablement, no. Nosaltres ja vam posar dos mesos perquè es fes el debat en Comissió, quatre mesos posteriorment, i creiem que, a més a més, el Conseller de Governació es va comprometre al mes de juny, i això ja sobrepassa el mes de juny, i pensem que seria excessiu donar un termini de sis mesos, més encara quan volem que aquesta llei quedi aprovada en aquesta legislatura. Tenim interès que es faci ja, que no esperem i no anem demorant les coses. Per tant, en aquest sentit, ho mantenim exactament com ho havíem presentat.

Respecte al punt 4, he de dir que no puc estar gens ni mica d'acord amb les raons que s'han esmentat, perquè aquest punt 4, precisament, emmarca una mica els criteris generals d'aquelles coses que s'han de tractar, i creiem que això és important. I, a més a més, perquè també hi ha la implantació de la loteria catalana, que com ja he indicat abans és, per a nosaltres, molt important. I perquè, a més a més, també hi ha la qüestió de la brigada de joc, que és imprescindible per a nosaltres, i estem disposats que la qüestió arribi fins allà on sigui, i es tingui perfectament en compte. Per tant, ho lamentem molt, però mantenim el text tal com l'havíem presentat.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Passem a votació la Moció, per tant, d'acord amb el seu text primitiu. Com que hi ha esmenes presentades als punts 3 i 4...Sí, senyor Ribó? *(El senyor Ribó demana per parlar.)*

El Sr. RIBÓ : Suposo que el senyor President anava a avançar-se. Nosaltres demanàrem votació separada del punt 4.

El Sr. PRESIDENT : Del punt 4. Molt bé. Doncs, aleshores, podem passar a votació conjuntament els punts 1, 2 i 3, i, després, votarem el punt 4.

Les senyores i els senyors Diputats que estiguin d'acord amb la Moció per als punts 1, 2 i 3, que es posin drets.

Els que hi estan en contra?

Els que s'abstenen?

Els punts primer, segon i tercer de la Moció han quedat aprovats per unanimitat dels presents.

Passem ara a votació el punt quart.

Les senyores i els senyors Diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Les senyores i els senyors que hi estan en contra?

Les senyores i els senyors Diputats que s'abstenen?

El punt 4 de la Moció ha estat aprovat per 59 vots en favor, cap en contra i 35 abstencions.

Preguntes amb resposta oral

I, ara, senyores i senyors Diputats, passem finalment al darrer punt de l'ordre del dia, d'aquesta llarga sessió, que és el de preguntes amb resposta oral.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Justícia sobre el Centre de Menors de Vallvidrera

La primera de les preguntes és la que formula el Diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, a l'Honorable senyor Conseller de Justícia, sobre el Centre de Menors de Vallvidrera. Té la paraula el Diputat presentant, per a la formulació de

la pregunta.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats : parlar de la greu situació de la presó Model de Barcelona pot sonar reiteratiu. No hi ha cap setmana que els mitjans de comunicació no hagin de fer-se ressò d'algun esdeveniment que l'afecta. En aquest Parlament també ja se n'ha parlat molt, del problema, fins i tot, diria, que s'ha debatut en profunditat. Per això, jo no insistiré, en la descripció d'una situació kafkiana, de la qual les senyores i els senyors Diputats, són ben conscients, encara que fer-ho no seria mai un exercici inútil i, constituiria, si més no, una sana reflexió sobre el molt que encara ens cal fer per a assolir una societat més civilitzada, més justa i més equilibrada. La solució definitiva del problema penitenciari, en general, i del particular de la presó Model, com tots sabem, passa per la construcció de nous centres penitenciaris. Una política de noves construccions és la que ens pot permetre la classificació acurada dels presos, un millor tractament dels interns i la seva reinserció social. Tal com assenyalen els criteris de la Llei General Penitenciària i tal com ens obliga una estricta sentit de l'equitat, però, dissortadament, la materialització de la política de noves presons es demostra, en la pràctica, una solució a termini mitjà. D'altra banda, hi ha la dura realitat dels fets : fugues, vagues de fam, agressions, tràfic de drogues, violació dels presos més joves i un llarg etcètera que constitueixen la crònica negra quotidiana de la presó Model de Barcelona.

Aquesta realitat obliga a cercar solucions, a emprendre accions més immediates que palliïn una situació tan desastrosa, tan escandalosa. Per això, sota el doble imperatiu de combinar accions, a curt i a mig termini, el Ministeri de Justícia, escoltada la Conselleria de Justícia del Govern de Catalunya, va elaborar un pla d'actuació immediata que podríem denominar d'emergència, per tal de descongestionar, de forma immediata, la presó Model, que fou aprovat, en Consell de Ministres del 15 de gener de 1982. Entre altres mesures, es contemplava : Primer, transformar la presó de dones de la Trinitat en un centre d'internament dels reclusos més joves de la presó Model. Segon, convertir l'edifici traspassat a la Generalitat del carrer de Wad-Ras, actualment ocupat per menors de setze anys, en presó de dones. Tercer, construir un centre a Vallvidrera per a acollir-hi els menors avui estatjats al centre de Wad-Ras. En poques paraules, els presos joves de la presó Model, a la Trinitat; les dones de la Trinitat, al carrer Wad-Ras, i els nens del carrer Wad-Ras, a Vallvidrera.

Es dedueix fàcilment que la materialització d'aquest pla d'urgència comporta un seguit d'obres d'adequació dels centres esmentats, prèviament a les quals, s'ha de produir el trasllat dels nens acollits avui a les instal·lacions del carrer de Wad-Ras. Es fa palès que la construcció del centre de Vallvidrera, que és competència exclusiva del Govern de Catalunya, constitueix la pedra bàsica, sobre la qual descansa tot el projecte.

En resposta per escrit a una pregunta formulada per aquest Diputat que els parla, la Conselleria de Justícia va explicar, el 17 de març de 1982, que les obres a Vallvidrera ja eren en marxa, ja havien començat. Darrerament, el 7 de desembre, el senyor Bassols, aquí present, va reiterar a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana que les obres del centre de Wad-Ras per a la col·locació de la presó de dones no poden

començar fins que els nens de Wad-Ras siguin traslladats a Vallvidrera, i va afegir, paraules textuais: «que, possiblement, els primers dies de gener, o immediatament després de les festes de Nadal, el centre de Vallvidrera estaria en condicions d'acollir els nens.» Bé, atès que el temps passa, més d'un any dels acords del Ministeri de Justícia, i que encara no es tenen notícies de l'acabament de les obres ni dels motius pels quals no ha finalitzat, donat que la situació de la presó Model continua essent tant crítica com sempre, formulo, a l'Honorable senyor Conseller de Justícia, la pregunta següent: Quines disposicions s'han pres per tal que el Centre de Menors a Vallvidrera estigui immediatament disponible?

Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies; senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Justícia té la paraula per a respondre la pregunta, en nom del Consell Consultiu.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, passo a contestar la pregunta del Diputat senyor Oliart, que respon a una preocupació generalitzada sobre la presó Model i la necessitat de descongestionar-la. Una preocupació que és també vivament compartida pel Departament de Justícia. Com pressuposa la pregunta és exacte que, pel mes de gener de l'any 82, es van prendre uns acords que van ser reflectits en un determinat Consell de Ministres, però que no comportaven únicament una informació favorable de la Conselleria de Justícia, sinó la seva plena conformitat, per tal com aquests acords afectaven dos centres de menors, pertanyents a la Generalitat de Catalunya.

He de desfer algun lleu error molt explicable, que s'ha fet perceptible en la formulació de la pregunta del Diputat senyor Oliart. Aquests acords, comportaven, sí, el trasllat dels nens del Centre de Menors de Wad-Ras al Centre de Vallvidrera; de les dones de la Trinitat a Wad-Ras, i de determinats interns de la Model al centre de la Trinitat. Però no és exacte que això comportés la construcció d'un centre a Vallvidrera. Aquest centre, no solament existia, sinó que, fins i tot, en aquells moments, el mes de gener del 82, quan es prenen aquests acords, aquest centre s'estava ja remodelant. Però, amb una destinació diferent. Aquest centre anava destinat a nens d'acolliment, a la creació d'un internat, i era un centre que ja s'havia construït l'any 1954. El problema estava, doncs, no a construir aquest Centre de Vallvidrera, tampoc a seguir l'obra tal com estava pensada, perquè tenia una destinació diferent, sinó a donar-li un nou caràcter, a remodelar l'obra que ja s'estava fent en aquells moments, per a aquesta destinació de centre de tractament que requereix uns condicionants i uns elements molt diferents del simple internat.

Bé, així les coses, un cop presos aquests acords, el mes de gener, que no van ésser concretats ni redactats per escrit, entre el Ministeri de Justícia, sancionats pel Consell de Ministres i el Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, van comportar la necessitat de la redacció d'un nou projecte que habilités aquesta edificació de Vallvidrera, per a centre de tractament. La confecció d'aquest projecte no va acabar fins el mes de març. Això no vol dir, que l'obra, mentrestant, estigués paralitzada, i, per tant, quan el Conseller de Justícia antecessor meu en la titularitat d'aquest Departament deia, el mes de març del 82, que l'obra havia començat i

que s'estava realitzant era cert, però no s'hi havia aplicat, encara, a l'obra, aquella desviació necessària perquè es pogués convertir aquella edificació en centre de tractament. I això no fou possible fins, precisament, el març del 82, quan va quedar confeccionat pels serveis tècnics el projecte de reforma corresponent. Llavors fou necessària també una nova llicència municipal i aquesta llicència municipal va presentar particulars dificultats, perquè, amb tot això, la zona de la finca on és ubicat aquest Centre de Vallvidrera havia estat qualificat, urbanísticament, com a zona de parc forestal. Fou necessari invocar raons d'interès públic urgent per a obtenir la llicència, que no fou concedida fins el 30 de juny del 82. I, llavors, per imperatiu de tractar-se d'una obra de l'Administració pública, va ésser encara necessari tramitar el corresponent expedient administratiu, que no va acabar fins el mes de setembre del 82.

Amb tot això, no obstant, l'obra continuava construint-se, però amb determinades dificultats, ja que se seguia la línia anterior als acords amb el Ministeri, i, per tant, hi faltava tot allò que era necessari per a aquesta adaptació a una finalitat de centre de tractament. El setembre —amb ocasió d'haver-me fet càrrec de la Conselleria de Justícia, i realment impressionat per una visita que vaig tenir ocasió de fer a la presó Model i, per tant, conscienciar-me plenament de la urgent necessitat de procedir a la descongestió d'aquest Centre—, vaig estar disposat i vaig oferir, fins i tot al Ministeri de Justícia, la possibilitat d'accelerar l'obra de Vallvidrera, que, realment, era el primer pas de tot aquest procés de trasllats, fins i tot, a costa d'un encariment de l'obra. Però, en aquells moments, en un període ja pre-electoral, el Ministeri de Justícia, no va voler comprometre's excessivament en el tema, ja que, com he dit, aquests acords no havien tingut una plasmació documentària, i estimaven preferible que, després de les eleccions, el nou equip governamental ratifiqués, si de cas, aquests acords i donés la seva plasmació definitiva. Davant d'això, es va continuar l'obra, ja decididament amb una finalitat de convertir Vallvidrera en un centre de tractament, i es va seguir a bon ritme, tant és així que el termini de l'obra que era previst amb l'empresa constructora per al 31 de gener, a penes s'ha demorat, perquè avui puc dir amb satisfacció a la Cambra i al Diputat senyor Oliart que a Vallvidrera està acabat, en les seves primera i segona fases, que són les dues úniques necessàries per a procedir al trasllat dels nens de Wad-Ras. Queda pendent una tercera fase sobre la qual no hi ha cap retard, perquè la seva finalització no és prevista fins al mes d'abril, que consisteix en la reconstrucció d'un pavelló escolar i en la realització d'unes pistes esportives; però sense l'un i l'altre element els nens de Wad-Ras poden ser traslladats a Vallvidrera. El Departament de Justícia està ja adquirint tots aquells mobles necessaris per a completar els que s'hi hauran de traslladar des de Wad-Ras, i en aquest moment estem en completes, actuals, immediates condicions de fer aquest trasllat tan anhelat i que constitueix el primer pas del procés de descongestió de la presó Model.

Amb això entenc que hauria contestat la pregunta del Diputat senyor Oliart, i possiblement haver desvirtuat o esvaït aquell cert dubte que és perceptible en el context de la pregunta sobre si hi ha hagut l'adequada, la deguda diligència en un tema important com és aquest. S'ha vist que el Departament de Justícia ha complert totes les etapes necessàries per a la realització d'aquesta obra, i que si no l'ha accelerat ha estat per

problemes de canvi en l'equip governamental de Madrid, i que, en definitiva, els terminis s'han complert. Però no acabo aquí, perquè és possible que es produeixi encara alguna demora en el trasllat dels nens de Wad-Ras a Vallvidrera i en el començament de l'obra del centre de Wad-Ras per a transformar-lo en presó de dones. És possible que hi hagi una certa demora, i voldria que la Cambra sabés, ja des d'ara, que no serà deguda ni a falta d'execució de l'obra de Vallvidrera ni tampoc, en cap sentit, no imputable al Departament de Justícia.

Segons les notícies del Departament fa uns dies —no sé si avui la situació haurà canviat— encara el Ministeri no disposava de la llicència municipal necessària per a començar les obres de Wad-Ras, però, a part d'això, aquells acords que es van establir d'una manera certa, però informal, sense una plasmació en el terreny jurídic i documentari, aquells acords no estan subscrits encara, perquè va ser necessari, per a tenir la certesa que es continuava aquesta política, que es fes càrrec del Ministeri el nou equip governamental i que ratifiqués aquells acords anteriors. I això ha portat la natural dificultat a l'hora de traduir aquells acords en els documents corresponents, acords en què, a més a més, ha d'intervenir per determinats drets que conserva, l'Ajuntament de Barcelona, que va ser el donant d'aquesta finca de Wad-Ras a l'antiga Junta de Maternitat de Barcelona; tot això comporta uns papers, una certa complexitat administrativa, comporta també una certa demora, i no és en absolut imputable al Departament de Justícia, sinó estrictament al canvi d'equip governamental.

Però aquest Conseller estima que podria incórrer en responsabilitat si autoritzés el començament d'aquesta obra, per urgent que sigui, sense que tots aquests problemes hagin quedat degudament reflectits en la forma que s'exigeix en l'Administració pública, i, per tant, demà, els nens de Wad-Ras podrien ser a Vallvidrera. Si no hi són —i això sí que m'interessa deixar-ho ben clar— que quedi ben clar a la Cambra que la realització de l'obra de Vallvidrera no representa ni ha representat cap retard en la transformació del Centre de Wad-Ras i, per tant, en el problema que tots desitgem que es resolgui de la necessària descongestió de la Model, que és l'objectiu que persegueixen tots aquests acords.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Oliart desitja replicar o repreguntar?

El senyor Oliart té la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors Diputats; senyor Conseller, jo li agraeixo la informació que ens ha proporcionat, i alguns dubtes que jo tenia han quedat aclarits, però continuo pensant que hi ha encara alguns per resoldre. Jo no voldria que els arbres no ens deixessin veure el bosc, i el bosc és quan estarà acabat el projecte, i entenc per acabat el projecte no solament la construcció del Centre de Vallvidrera, sinó l'adaptació dels altres centres, és a dir, tot el pla aquest d'emergència.

Ha dit també que els acords havien estat una mica informals. Jo no acabo d'entendre què és el que vol dir això. Jo el que sí que puc dir és que puc llegir un retall del diari *El Periódico*, de data del 16 de gener de l'any 82, en el qual es fa referència a aquests acords, i el llegiré textualment, tal com estava en el diari *El Periódico*, i haig de dir que el que deia en aquest retall

va ser després confirmat per la resposta que em va donar el senyor Conseller de Justícia a la pregunta que abans he esmentat, que jo havia formulat per escrit. Diu així, i ho llegeixo en castellà, perquè és tal com està : «La referencia oficial del Consejo de Ministros explica que la Dirección General de Instituciones Penitenciarias y la Generalitat de Cataluña han mantenido unas conversaciones en las que han convenido en la necesidad de tomar una serie de medidas que permitan que a lo largo de 1982 —i recalco “a lo largo de 1982”— el problema de hacinamiento de la Modelo quede resuelto o paliado en gran medida.» És a dir que hi ha dos elements a destacar : converses Ministeri de Justícia-Conselleria de Justícia i que l'any 1982 tot el projecte hauria d'haver acabat.

Bé, ha passat tot l'any 1982 i el problema de l'amuntegament de la Model no ha quedat ni resolt —el contrari, jo ja convinc que seria un miracle—, però tampoc no ha quedat palliat, ni en gran ni en petita mesura, excepte els seixanta o setanta interns que, segons el senyor Conseller ens va dir a Comissió, havien estat traslladats a la presó de Lleida, si no m'equivoco —després el senyor Conseller em rectificarà. Però això no és tot. A principis de març de 1983 resulta ser que a la primera fase del projecte, el Centre de Vallvidrera encara no és acabat. En aquest caminar és de tema que el Govern de Convergència i Unió acabi el seu mandat sense haver avançat cap pas per tal de solucionar el crític problema penitenciari que té plantejat Catalunya. Cal remarcar també que el pla de descongestió immediata de la presó Model beneficia els interns més joves, els quals són els més perjudicats per les condicions infrahumanes d'aquesta presó. És, doncs, una exigència moral indeclinable el fet de tenir la major diligència a dur a terme el projecte. Projecte que, d'altra banda, estava elaborat, com ha quedat ben palès, amb la participació del Consell Executiu, la qual cosa permet de suposar que la Conselleria estava d'acord en els terminis fixats. És molt greu comprovar que la Conselleria és incapaç de complir els seus propis terminis.

Vista la situació, només ens resta no perdre la fe i esperar que la nova data d'acabament de les obres, anunciada pel senyor Bassols, sigui la definitiva. I, com a últim, jo li pregaria al senyor Conseller que em contestés quan els nens del carrer de Wad-Ras podran anar al Centre de Vallvidrera.

Res més i moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller de Justícia té la paraula per a la seva nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors Diputats, contesto breument la rèplica del Diputat senyor Oliart per fer avinent que, com a tota garantia de l'existència d'aquests acords entre el Ministeri de Justícia i el Departament de Justícia de la Generalitat, ens invoca un retall de premsa. Aquest retall de premsa, segons ens han llegit, diu que dintre de l'any 82 el problema del trasllat de reclusos de la Model a la Trinitat i de la Trinitat a Wad-Ras quedaria resolt. Però jo puc dir-li que aquest retall de premsa deu ser relativament, lleugerament equivocat perquè l'acord deia que el Centre de Vallvidrera quedaria acabat el 31 de gener i he de dir-li que, per tant, i fins a cert punt no estem en retard perquè, forçant les urgències i les necessitats, el dia 31 de gener s'haurien pogut traslladar els nens de Wad-Ras a Vallvidrera, si bé amb certes incomoditats. I puc dir, una vegada

més —em semblava haver-ho dit en contestar la pregunta—, però ho reitero ara i ho reitero formalment i amb tota solemnitat i convido molt gustosament el Diputat senyor Oliart i tots els membres de la Cambra que desitgin assistir-hi a una visita al Centre de Vallvidrera, demà mateix si volen, perquè es pugui comprovar que aquest Centre està totalment acabat per a acollir els nens i que només falta traslladar-hi els mobles i els nens. Que quan m'he referit que hi ha una tercera fase per acabar, sobre la qual tampoc no hi ha cap retard, perquè és prevista per al final d'abril, és una fase de millorament del Centre, però no de remodelatge, perquè s'hi farà, s'hi reestructurarà, s'hi reconstruirà un pavelló per a escola i s'hi faran unes pistes esportives, però en aquest moment el centre ja en té, ja té un pati gran, més gran que el de Wad-Ras, que està habilitat, i on els nens podrien estar jugant demà.

Per tant, insisteixo que Vallvidrera s'ha acabat abans que estiguin resolts altres problemes que són previs al trasllat dels nens de Wad-Ras a Vallvidrera. I aquests problemes, en concret, són aquells a què m'he referit ja abans, que s'estableixin els deguts acords en forma escrita i en la forma que exigeix l'Administració pública, i que com a Conseller de Justícia crec que de cap manera no puc autoritzar que comencin les obres de Wad-Ras, que d'altra banda tampoc no podrien començar, perquè com he dit dies enrera fa molt pocs dies encara no estava concedida la llicència municipal, i potser en aquests moments en què parlo ja ho estigui. No poden començar aquestes obres fins que quedi ben clar i estigui així escrit quins seran els drets del Departament de Justícia i de la Generalitat sobre aquesta finca de Wad-Ras el dia, que presumim llunyà però que arribarà probablement, que també la presó de dones, que ara s'instal·larà a Wad-Ras, se'n vagi d'allà per a tenir una destinació més definitiva fora de la ciutat; és a dir, no es pot entregar l'ús d'un centre per un acord verbal entre Ministres i Consellers.

I, per tant, perquè comenci l'obra, cal que, a part d'unes compensacions econòmiques que havia de rebre el Departament de Justícia com a encariment de la transformació d'un centre a Vallvidrera que anava dedicat a internat en centre de tractament, a part d'aquestes compensacions econòmiques que esperem que arribin i que no seran l'obstacle perquè comencin les obres de Wad-Ras, sí que cal que el Govern socialista de Madrid subscrigui els acords sobre de quina manera serà restituit aquest centre el dia de demà, i cal que l'Ajuntament de Barcelona notifiqui oficialment al Departament de Justícia els acords relatius al fet que aquelles reserves de domini que té l'Ajuntament en el cas que es transformi la destinació del centre de Wad-Ras i que deixi de ser un centre de finalitat benèfic-social, no impediran tots aquests acords la realització i el fet de portar a terme la presó de dones a Wad-Ras. De manera que l'obra podria començar demà; si no comença, declino tota la responsabilitat a qui correspon.

Gràcies, senyor President.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el compliment de la Moció 22/I,
relativa a la crisi del sector de la motocicleta*

El Sr. PRESIDENT : La segona de les preguntes que figuren a la llista ha estat retirada.

*Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Governació
sobre si la Generalitat pensa prendre alguna mesura
pel que fa a les formes de contractació previstes per la llei*

Passem, doncs, a la tercera pregunta, que és la que formula el Diputat no adscrit senyor Joan Besa a l'Honorable senyor Conseller de Governació sobre si la Generalitat pensa prendre alguna mesura de tipus legislatiu, administratiu o de control pel que fa a les formes de contractació previstes per la llei.

El senyor Besa té la paraula per a formular la pregunta.

Jo recordaria als Diputats preguntants i als Honorables senyors Consellers que contestin que la formulació de la pregunta no hauria d'excedir els cinc minuts i que la resposta dels senyors Consellers tampoc no hauria d'excedir cinc minuts, llevat de circumstàncies excepcionals, i que les rèpliques haurien de ser encara més curtes, la meitat d'aquest temps com a màxim.

El senyor Besa té la paraula.

El Sr. BESA : Moltes gràcies, senyor President. La pregunta que s'ha dirigit al Molt Honorable senyor Conseller de Governació té com a fonament posar sobre l'actualitat la situació legal de contractació en la qual es troben moltes de les obres que adjudiquen els ajuntaments pel sistema de contractació directa.

La Generalitat té competència exclusiva en matèria de règim local, segons diu l'article 9.8 de l'Estatut, sens perjudici del que estableix el número 18.1 de l'article 149 de la Constitució, si no recordo malament. I la contractació directa dels ajuntaments té vertadera importància en matèria econòmica, en matèria política i en matèria social. Pensem, per exemple, que, a Lleida, s'han contractat directament, en quatre mesos, uns 200 milions de pessetes pel procediment de contractació directa; pel procediment de contractació directa, 200 milions que s'han adjudicat lliurement a empreses al lliure arbitri de la mateixa autoritat municipal.

Si fem realment un càlcul estadístic sobre la poca incidència que pot tenir un ajuntament com és el de Lleida dintre de la totalitat, de la globalitat de Catalunya, podríem arribar a la conclusió que realment s'estan contractant directament pels ajuntaments unes obres d'aproximadament 20 000, 30 000 milions de pessetes l'any, pel sistema de contractació directa.

Quin és l'estat de la qüestió, doncs? L'estat de la qüestió està en el fet que els ajuntaments, més o menys, fan el que volen; fan el que volen en línies generals, sense que aquesta generalitat meva vulgui dir que tots ho fan, i que realment algú no ho faci en absolut. Tots, absolutament, d'alguna manera, i, parlant amb aquesta generalitat que comporten aquestes circumstàncies, realment contracten les obres a qui volen.

Quin és l'estat legal? L'estat legal de la situació és el següent : l'article 6 de la Llei 40 del 81 estableix que realment es poden contractar directament fins al 10% del pressupost d'ingressos en forma de contractació directa. Aquesta disposició està després complementada també pel Decret 3046 i, després, també per una Ordre ministerial del 12 de novembre del 81, que regula els pressupostos d'inversió, ho limita al 10% o fins a 50 milions de pessetes. Aquest és el resum de la legislació aplicada.

Però, com s'aplica i com s'interpreta aquest 10% per part dels ajuntaments? Aquest 10% per part dels ajuntaments s'interpreta de la següent manera : s'interpreta que un acord d'un ajuntament avui planteja un 10%, i el ple l'acorda, i s'adjudiquen les obres al 10%, i al següent acord de ple també torna a fer-se un altre 10%, i així s'acorda un altre 10%, i al següent ple torna a acordar-se'n un altre 10%...Conseqüència : que, al cap d'algun temps, el 100% dels pressupostos d'inversió estan adjudicats en forma directa, i crec que això no pot ser. Crec que aquesta forma no pot ser i que s'ha de tornar als sistemes normals de contractació. S'ha de tornar al sistema de subhasta, de concurs-subhasta, i a altres sistemes, fins i tot al sistema d'oposició, si convé, però s'ha de tornar a regular el sistema normal de la contractació. I com que la Generalitat té facultats exclusives, a nivell de règim local, i té les competències que li reconeixen quant a control i quant a desenvolupament de les normes que suposi l'aplicació de la legislació bàsica en matèria de règim local, és per això que nosaltres hem fet aquesta pregunta, destinada a posar ordre a la contractació directa que fan els ajuntaments, d'obres, per un import de molts mils de milions de pessetes, a nivell de tot Catalunya.

És que la Generalitat de Catalunya pensa prendre alguna mesura de tipus legislatiu, administratiu o de control que faci viable i normal les formes de contractació previstes per la llei?

Res més i moltes gràcies. Si ho necessita el senyor Conseller, podríem donar-li alguns aspectes més concrets que posin de manifest la importància greu que té aquest sistema de contractació seguit per molts dels ajuntaments.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a respondre, en nom del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, dins de la brevetat recomanada pel senyor President del Parlament, començaré per reprendre el plantejament legal que feia el Diputat senyor Besa en la defensa de la seva interpellació, és a dir, la competència exclusiva que l'Estatut dona a la Generalitat en matèria de règim local, però amb la reserva, amb l'exclusió del que diu l'article 149.1.18 de la Constitució, és a dir, que la legislació bàsica sobre contractes i concessions administratives, que és el tema del qual parla el Diputat senyor Besa, és de l'Administració central, és de l'Estat.

D'altra banda, jo volia recordar al senyor Besa que l'article 149 de la mateixa Constitució, no cal insistir-hi, reconeix i garanteix l'autonomia dels municipis i la seva personalitat jurídica plena.

Per tant, a la vista de l'excepció de contractes i concessions administratives, i a la vista de l'autonomia municipal reconeguda constitucionalment, la Generalitat creiem que no pot alterar aquesta normativa bàsica de l'Estat ni pot actuar com a fiscalitzador o controlador de l'activitat dels ajuntaments.

D'altra banda, la Llei 40/81 va anul·lar la facultat de l'Administració de suspendre els acords dels ajuntaments que vulneressin greument preceptes legals, i va establir, en l'article 8^è d'aquesta Llei, que l'Administració, en aquest cas la Generalitat, podrà impugnar davant la jurisdicció contenciosa administrativa aquells acords que, a més de constituir infracció de les lleis, afectin competències de l'Estat o de les Comunitats

Autònomes. Per tant, hi ha dues condicions; no únicament la infracció de la llei per part de l'ajuntament, sinó que la Generalitat pot impugnar quan afectin, a més a més, competències de l'Estat o de les Comunitats Autònomes. Per exemple, en el cas en què aquesta contractació directa afectés obres incloses en els plans de la Generalitat, i així en totes les obres incloses en el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, la Generalitat ha obligat tots els ajuntaments a un estricte compliment de la normativa de contractació, que és, em sembla, un compliment que els ajuntaments, en tot cas, haurien de fer també en totes les seves obres, però, en les obres que no afectin competències de la Generalitat, no hi tenim possibilitat d'intervenció ni tan sols a través dels tribunals, i no hi tenim, evidentment, cap possibilitat fiscalitzadora.

Efectivament, la correcció de les infraccions en matèria de contractació no correspon, doncs, a l'Administració, en aquest cas, la Generalitat, sinó a la jurisdicció, com deia abans, contenciosa administrativa, i a aquesta jurisdicció poden recórrer no sols els particulars que es considerin afectats per la vulneració de la norma per part de l'ajuntament, sinó que la Llei 40/81, a la qual feia referència anteriorment, legitima per la impugnació els membres de la corporació que hagin votat en contra o s'hagin abstingut. Per tant, el tema s'ha de plantejar en el si de cada una de les corporacions locals, i aquells regidors que hagin votat en contra o s'hagin abstingut en una votació que pugui afectar el volum de contractació o el procediment de contractació directa tenen la possibilitat d'impugnar davant la jurisdicció contenciosa administrativa.

Voldria també destacar, en aquest cas, la competència que, en aquest tema, té el Tribunal de Comptes del Regne, d'acord amb el que disposa l'article 136.1 de la Constitució, i aquesta és una altra via d'actuació.

Jo voldria dir, per acabar, que plantejada la situació en aquests termes jurídics i, per tant, la impossibilitat de la Generalitat d'actuar en el que..., en la denúncia que presenta el Diputat senyor Besa, la Direcció General d'Administració Local ha prestat tota l'ajuda que ha pogut als ajuntaments en el tema de contractació directa, ha donat unes normes molt precises en el que afecta els seus plans i les seves competències —i em refereixo fonamentalment al Pla d'Obres i Serveis, en el qual la legislació de contractació s'ha complert al peu de la lletra— i fins i tot ha enviat en els temes de contractes i concessions administratives als ajuntaments els models de contractació que poguessin ajudar i facilitar la tasca dels ajuntaments en aquest tema.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Besa desitja replicar o repreguntar? (*Pausa.*) El senyor Besa té la paraula.

El Sr. BESA : Gràcies, senyor President. Moltes gràcies a l'Honorable senyor Conseller per la seva contestació. No hem volgut entrar ni ell ni jo en un debat jurídic sobre aquest particular perquè, en el fons, no es tracta de saber si la Generalitat pot legislar sobre el particular, sinó, sobretot, com interpreta la Generalitat aquest tipus del 10%, si la interpretació que jo he fet és la correcta, o bé és la correcta la que han fet, en alguns casos, aquests ajuntaments. I això em sembla que no és legislar en absolut; és aclarir el que ja està legislat i és fer complir el que ja està legislat. En aquest sentit anàvem a demanar la pregunta en aquesta qüestió.

Per una altra part, la competència de la Generalitat en aquest particular sobre contractació no vindria donada exclusivament com una qüestió de suspensió, sinó simplement que, si és que el procediment de contractació seguit i tota qüestió de procediment de contractació és qüestió de procediment, és una qüestió d'ordre públic i afecta, llavors, personalment, la Generalitat, que té la competència exclusiva sobre el règim local, llavors sí que, en tot cas, la Generalitat, en alguns casos concrets, crec que podria interposar el recurs contenciós corresponent.

Això és el que volia aclarir exclusivament al senyor Conseller i, sobretot, conèixer el criteri del Conseller sobre aquest greu problema que afecta la contractació directa que fan, amb abús, jo crec de la norma, si no de la lletra, almenys de l'esperit, molts dels ajuntaments de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula per a la seva nova intervenció.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Bé, jo voldria, simplement, senyor President, senyores i senyors Diputats, insistir que de la competència exclusiva de règim local queda expressament exclòs precisament el tema al qual fa referència el senyor Besa, que és la legislació bàsica sobre contractes i concessions administratives, i que, per tant, en virtut del que he expressat, la Generalitat només pot intervenir en els casos que li permet la Llei 40/81.

Jo crec que el senyor Besa planteja una qüestió que seria un criteri jurídic de la Generalitat en un tema que, per tant, no és de la seva competència, i jo em voldria remetre a la jurisdicció contenciosa administrativa, i crec que aquest plantejament, que és de la màxima importància, i que la pregunta del senyor Besa afecta tota l'actuació dels ajuntaments i, per tant, infraccions d'una normativa i, per tant, és un tema de la màxima importància, jo crec que seria bo plantejar-ho per la via que ho ha de resoldre, que és per la via contenciosa administrativa.

Efectivament, si afecta la Generalitat en alguna de les seves competències i no es compleix la norma sobre contractes i concessions, pot estar segur el senyor Besa que la Generalitat recorrerà a aquesta via jurídica.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el frau empresarial a la Seguretat Social*

El Sr. PRESIDENT : La pregunta següent és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Francesc Frutos, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, sobre el frau empresarial a la Seguretat Social. El senyor Frutos té la paraula per a exposar la seva pregunta.

El Sr. FRUTOS : Senyor President, senyores i senyors, la pregunta exactament és : quines han estat les mesures preses pel Consell Executiu per tal d'assegurar la continuïtat dels llocs de treball i els drets econòmics i laborals dels treballadors de les empreses afectades per l'esmentada situació. I, després de la pregunta, naturalment, fixem la nostra posició molt escaridament, penso que és molt clara la nostra preocupació, i és que el Grup parlamentari del PSU considera que el Govern de la Generalitat, junt, corresponsablement, amb la participació dels sindicats i comitès d'empresa de les empreses afectades,

ha de garantir el normal funcionament d'aquestes, amb la garantia dels llocs de treball i els drets dels treballadors.

Podríem afegir-hi que aquest frau a la Seguretat Social, del qual no tinc la magnitud exacta, però independentment de les xifres concretes que hi pugui haver d'aquesta magnitud, jo penso que posa en relleu greus repercussions de caràcter econòmic, de caràcter social, de caràcter jurídic... Em penso que la Generalitat hi ha de prendre una acció decidida, no perquè únicament no tornin a succeir, sinó ja per a abordar la continuïtat del frau, que s'està continuant produint durant tot aquest període.

No entenem tampoc com determinats sectors de la patronal, vinculats a grans organitzacions patronals, denunciïn preteses polititzacions del tema, parlen de campanya contra la patronal, parlen que aquesta patronal, a més a més, és petita i mitjana i que, per tant, hi ha una mala intencionalitat en aquestes campanyes polítiques per part de l'esquerra i molt en concret per part del Grup que planteja aquesta pregunta. Nosaltres pensem que la politització es fa únicament i exclusivament en un sentit exculpatori per part d'aquests determinats sectors de la patronal, vinculats a organitzacions importants, i que en definitiva és, en certa manera, una nostàlgia de temps passats, quan aquestes coses es podien fer de forma impune, sense que hi hagués, naturalment, cap organització política ni cap Parlament per a controlar aquesta impunitat, i que van en la línia d'aquest neoliberalisme que voldríem practicar a fons pel que fa a tot el terreny econòmic i social.

Bé, les afirmacions que les empreses —i això va relacionat amb la pregunta en concret— no poden funcionar sense que els seus caps responsables hi siguin al front, pensem que és una posició que amaga una concepció, en certa manera patrimonial de l'Estat i de com poden funcionar les empreses. Hi ha la responsabilitat suficient entre els treballadors de les empreses, les organitzacions sindicals, els tècnics de les empreses, etcètera, per a fer funcionar les empreses i perquè, naturalment, els que siguin responsables d'aquests fraus rebin les conseqüències de la legislació vigent.

Nosaltres pensem, en relació amb la pregunta, que hi ha hagut una clara actitud delictiva d'alguns empresaris i de negligència de l'Administració en l'etapa anterior, amb, com a mínim, tres conseqüències molt clares, que són : frau a la Seguretat Social, suborn, falsedat de document públic i, possiblement, delictes socials.

És per això que formulem aquesta pregunta preocupats, efectivament, per la situació concreta en què es troben els treballadors d'aquestes empreses i per la garantia del seu lloc de treball, però, al mateix temps, preocupats perquè des de la Generalitat, des del Consell Executiu, es faci el que calgui perquè no es puguin reproduir fets d'aquesta classe.

El Sr. PRESIDENT : Per a la resposta té la paraula, en nom del Consell Executiu, l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, la pregunta que m'adreça el Diputat senyor Frutos evidentment té unes limitacions que tots vostès comprenen.

Una de primera i òbvia és que la inspecció de la Seguretat Social no correspon a la nostra Administració i que la qüestió està encara avui *sub iudice* i que, per tant, intentar qualificar al-

gunes de les coses que en aquest moment s'estan investigant jo en aquest moment no ho faré, i penso que el senyor Frutos planteja la qüestió en els seus termes justos, de dir què fa la Generalitat per a poder mantenir, i a ser possible consolidar els llocs de treball.

Jo en aquest sentit li faré una relació d'una colla de fets, en els quals la Generalitat, i concretament el meu Departament, ha estat present en aquesta línia.

No fa gaire, i va ser precisament un dia en què un servidor tenia greus problemes familiars i no vaig poder-hi ser present —eren recents als fets—, però sí que va ser-hi present una persona del meu Departament, va rebre un conjunt de comitès d'empresa afectats per aquesta qüestió. La preocupació d'aquests comitès d'empresa se circumscribia fonamentalment a la detenció dels seus directius. Ells, evidentment, van situar el fet i després va estar confirmat posteriorment en altres reunions que jo després diré, que la presa de decisions quedava entorpidida en el procés normal i lògic de les seves empreses, i que aquesta situació comportava problemes fonamentalment en una línia doble: en la línia dels bancs, hi havia uns bancs reticents en el subministrament normal del flux financer de les mateixes empreses, i en l'aspecte de comerç, especialment el comerç internacional amb algunes empreses. Aquestes eren, diguem-ne, les dificultats funcionals on nosaltres ens vàrem brindar a intentar, d'una manera o una altra, que aquests fets es poguessin anar solucionant.

En aquest sentit, després vàrem rebre una comissió d'empresaris i en aquesta hi vaig ser, també en la mateixa línia. Posteriorment, hi va haver una reunió amb la presència del President de la Generalitat d'un comitè d'empresa també d'una de les empreses afectades, i després d'una agrupació empresarial d'una comarca de Catalunya.

En aquest sentit, nosaltres vàrem posar de manifest la nostra preocupació que denotaven els mateixos comitès d'empresa per la presa de decisions, i vàrem assolir dels serveis penitenciaris que això es pogués facilitar. Hi havia algunes empreses amb la suficient entitat per a tenir uns serveis jurídics propis, en les quals aquest contacte entre la persona que està dintre la presó i les necessitats de presa de decisions s'anaven vehiculant a través d'uns serveis jurídics que hi tenien un cert accés. Altres empreses més petites que no tenien això tenien, realment, una dificultat de connexió i de comunicació que penso que es va resoldre a través de facilitar la presa de decisions.

Això ha estat així. En les qüestions a què es referia abans també hem manifestat la nostra disponibilitat en, si cal, d'una manera o una altra, consolidar institucionalment aquesta relació, apuntant aquesta relació. Ens hem manifestat disposats en aquest punt, i em penso que en aquest sentit no hi ha hagut comandes específiques i concretes respecte a qualsevol empresa.

Nosaltres ho hem anat seguint, hem anat vigilant molt de prop aquesta qüestió. Jo li haig de dir que durant aquesta sessió parlamentària, la d'avui, aquest matí, hem rebut una notícia encara no confirmada —perquè hem estat aquí dintre— que onze persones que estaven retingudes a la presó havien de sortir concretament avui a dos quarts d'una d'aquest matí. Jo no sé si s'ha realitzat o no, però les notícies que ens han vingut eren aquestes.

En aquest sentit, la nostra disponibilitat hi ha estat present i suficient davant els comitès d'empresa i davant dels mateixos empresaris, i pensem que la nostra tasca fonamental, sense entrar al fons de la qüestió, ni a qualificacions que no pertanyen en aquest moment ni a la Generalitat ni al mateix Executiu del Govern, en general, sinó que pertanyen al poder judicial, estem a la disposició —i penso que anem fent coses concretes en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Diputat desitja replicar o repreguntar? No? Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

sobre els seients reservats a les autoritats en les sales de cinema

Passem, doncs, a la pregunta següent, que és la que formula al Consell Executiu el Diputat senyor Albert Alay, del Grup d'Esquerra Republicana, sobre els seients reservats a les autoritats en les sales de cinema. El senyor Alay té la paraula per a formular la seva pregunta.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument. Aquesta pregunta ha estat feta perquè l'article 9.31 de l'Estatut diu que tenim competència exclusiva en espectacles.

Bé, hi ha espectacles on, com en moltes coses, els vicis s'arrossegueu un any rera any, i decenni rera decenni. Durant molts anys hem vist que hi ha hagut una renglera de seients en els cinemes que són reservats per a les autoritats; a vegades són ocupats, a vegades són desocupats. La pregunta és qui ocupa aquestes butaques.

Doncs bé, no les ocupen —que jo sàpiga— els batlles, no les ocupen els Diputats, no les ocupen els Consellers, les ocupen membres de forces armades i agents de l'autoritat, i, aleshores, si són agents de l'autoritat el normal és que estiguessin darrera, a la darrera fila per a vigilar la seguretat del públic que tenen davant, i no que estiguin en un lloc preferent, donant l'esquena precisament a la major part del públic, que és el que ha pagat.

Jo comprenc perfectament el dret de reserva que pugui tenir una autoritat, que telefoni, o faci telefonar la seva secretària a la taquilla del cinema perquè li reservin una localitat, que normalment m'imagino que qualsevol autoritat la paga. Jo accepto aquest dret de reserva, el que no puc acceptar és que l'autoritat en abstracte tingui un dret a tenir un seient, tant si l'ocupa com si no quan a la millor, plovent, hi ha molta gent a la cua que pagant no ha pogut entrar.

És un lloc d'esbarjo, el cinema, i creiem que en un lloc d'esbarjo no hi ha d'haver una discriminació tan clara entre el que són autoritats i el que és públic que paga, i, a més a més, molt menys entre el que són agents de l'autoritat i el que és públic que paga, i, per tant, és això, és per aquest motiu que fem la pregunta al Consell Executiu perquè ens digui sobre la base de què es fa, què és el que pensa fer el Consell Executiu de la Generalitat sobre això, tota vegada que en tenim competència exclusiva, al meu entendre.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller de

Governació té la paraula per a contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors Diputats, la normativa reguladora de la qüestió que planteja el Diputat senyor Alay és continguda en el reglament de policia d'espectacles públics, del 3 de maig del 35. Efectivament, si bé el Reial Decret del 27 d'agost del 82, pel qual s'aprova el reglament general de policia d'espectacles públics i activitats recreatives deroga l'anterior Decret citat del 3 de maig del 35, aquesta derogació únicament s'estableix en la mesura en què contradiu les disposicions del reglament anterior, i aquesta disposició a la qual fa referència el senyor Alay queda en vigor —segons la nostra interpretació— del reglament del 35, concretament en el seu article 15, que estableix exactament el següent. Com que el senyor Alay em demana com està regulat el tema, li donaré lectura d'aquest article del reglament del 35, que diu : «Les empreses de teatre, cinemes i circs, places de braus i altres espectacles públics, reservaran fins tres hores abans de començar l'espectacle una llotja de preferència per al Director General de Seguretat a Madrid, per al Governador civil a les capitals de província, i on aquests no resideixin per a l'Alcalde. També reservaran per a totes les funcions, una localitat preferent i individual gratuïtament i la més propera possible a la porta d'entrada —tema al qual feia referència el senyor Alay— per al Delegat de l'autoritat governativa que serà sempre un funcionari de l'escala tècnica del cos d'investigació i vigilància, o el que designi l'Alcalde en les localitats on no hi hagués plantilla d'aquest cos.»

En virtut d'aquest article i d'aquest reglament es fan les reserves de seients en els teatres, en els cinemes, en les places de braus, etcètera, en tots els espectacles als quals feia referència el senyor Alay.

La Generalitat té, efectivament, competència exclusiva en matèria d'espectacles però no ha legislat sobre aquest tema, esperant la transferència que es pogués fer en matèria d'espectacles i poder regular tot aquest tema, igualment com es farà ara, per exemple, amb el tema del joc, que correspon també a una de les preocupacions del senyor Alay.

Jo crec, de tota manera, que la resposta a la pregunta formulada pel Diputat senyor Alay és que la Generalitat, per tant, no intervé en aquesta qüestió, però que hi intervindrà i hi ha d'intervenir molt ràpidament perquè, a més a més jo haig de dir que la pregunta és enormement oportuna i enorme-

ment actual perquè podem donar aquí la notícia, que no sé si coneix el senyor Alay i la Cambra, que la transferència del servei d'espectacles de l'Administració central a la Generalitat pot ser imminent, és a dir, aquests dies es farà aquesta transferència. Els espectacles, la regulació i el servei del tema d'espectacles passaran a ser de la Generalitat, i aleshores, efectivament, crec que hem de tornar a regular el que disposa l'article 15 del reglament del 3 de maig de 1935.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Alay desitja replicar o repreguntar?

El Sr. ALAY (*de l'escó estant.*) : Des de l'escó estant, en fi, felicitar-nos per la notícia que hem rebut que la qüestió d'espectacles és transferida pròximament a la Generalitat. En fi, l'única cosa que voldria dir, respecte al reglament del 35, que molt bé ha llegit l'Honorable senyor Conseller, és que parla de les llotges i places de braus, i, naturalment, parla que hi ha una plaça reservada per al Governador civil, i una per al Director General, són dues places, però és que jo en els cinemes veig vuit, deu, dotze places reservades, i aleshores m'imagino que això és una multiplicació, no sé de quin tipus, hauríem de buscar una raó genètica, però que no és acceptable, evidentment.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller? No desitja afegir res més.

Senyores i senyors Diputats, abans d'acabar, voldria informar-los que en relació amb la Proposta de Proposició de Llei que autoritza el Govern a atorgar la concessió a la Generalitat de Catalunya d'un tercer canal de televisió de titularitat estatal, la Mesa del Parlament s'ha reunit durant aquest matí i ha acordat, acceptant el procediment d'urgència, que el termini d'esmenes finalitzi demà, dijous dia 3, a les vint-i-quatre hores. Recordo que aquesta Proposta de Proposició de Llei ha estat publicada en el *Butlletí* que porta data 28 de febrer. De manera, doncs, que el termini d'esmenes queda reduït en aquest cas fins demà, a les dotze hores de la nit.

Bé, no havent-hi ja cap altra qüestió, voldria també informar-los que si no hi ha res de nou, la propera sessió plenària tindrà lloc el proper dimecres, dia 9 de març, començant segurament al matí, a dos quarts d'onze.

S'aixeca la sessió.

(*Manca un minut per a les dues del migdia.*)